

Ex-keizer Karl overleden. — De fascistendemonstratie te Milaan. — Een czaristische aanslag te Berlijn. — Het Huwelijk van heinde en verre. — Zinsbegoochelingen.

No. 40

(14)

5 April
1922.

PER NUMMER
20 CENT.

VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

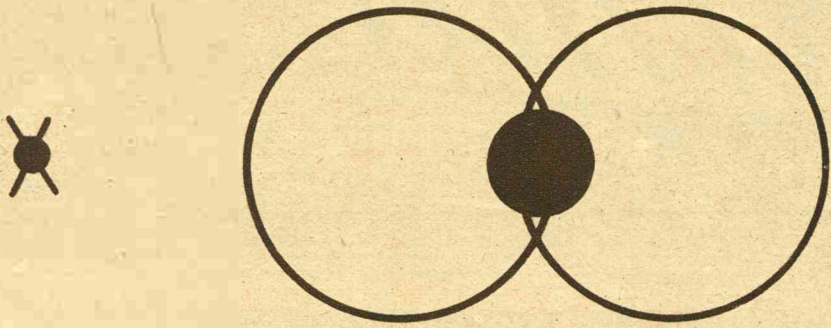
DE BRIELSCHE HERDENKINGSFEESTEN

Zaterdag 1 April was het 350 jaar geleden, dat den Briel door de Watergeuzen bestormd en ingenomen werd. Dit voor onze geschiedenis zoo belangrijke feit is door de Briellenaren met groot enthousiasme en vele feestelijkheden herdacht. Ook de koninklijke familie had zich naar den Briel begeven teneinde bij deze herdenking tegenwoordig te wezen. De foto hierboven werd door onzen fotograaf genomen op het moment dat H. M. de Koningin vanaf het Stadhuis een rede tot de bevolking hield, die met grooten bijval werd ontvangen. V.l.n.r.: H. M. de Koningin-Moeder, H. K. H. Prinses Juliana; H. M. de Koningin; Z. K. H. Prins Hendrik. (Zie ook de foto's op pag. 11).

ZINSBEGOOCHELINGEN

DOOR
W. POTTUM

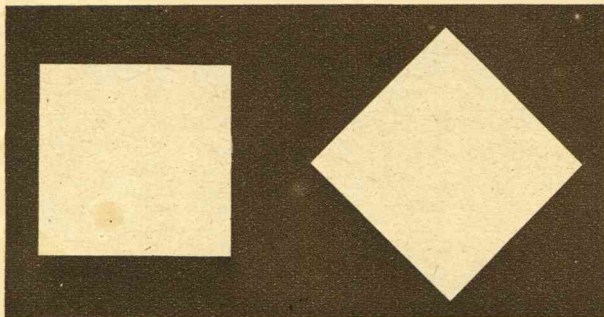
Figuur 1.

ptisch bedrog!

Van alle parten, die onze zintuigen ons spelen, zijn de begoochelingen van ons oog wel 't meest bekend en is „optisch-bedrog” bijkans 'n gevleugeld woord.

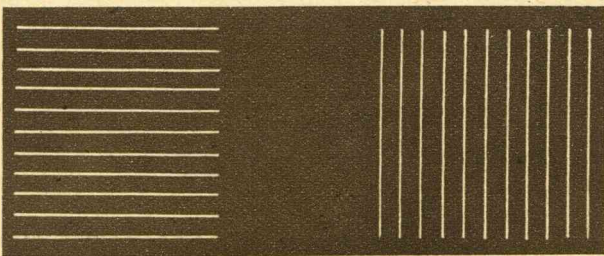
'n Eigenaardig gebrek in ons oog, als we 't een gebrek noemen willen, is de bekende „blinde vlek”. Toen deze in 1668 door Mariotte werd ontdekt, baarde dit zulk een opzien, dat zelfs de koning van Engeland persoonlijk overtuigd wilde worden, dat 't ook met Zijn Koninklijk oog eigenlijk niet in orde was. In 't dagelijksch leven bemerken we er niets van dat in ons oog 'n klein vlekje ongevoelig is voor lichtstralen. Dat dit toch werkelijk 't geval is kunt ge bij u zelf constateeren als u fig. 1 met uw rechteroog bekijkt, 't Panorama op 'n afstand van 25 c.M. van u afhoudend. Met uw geopend rechteroog begluurt ge 't kleine kruisje, ge ziet dan tevens de twee cirkels daarnaast, maar de zwart gemaakte cirkel in 't midden der twee groote kringen is als bij tooverslag verdwenen, daar deze correspondeert met de bewuste „blinde vlek”. Maken we van fig. 1 'n spiegelbeeld, zoo zou, als ge op dezelfde wijze te werk gaat, uw linkeroog den zwart gemaakten cirkel in de kringen al evenmin zien. Dat we nu dien cirkel „niet” zien is géén optisch bedrog, maar houdt verband met onze oog-construc-

Figuur 2.

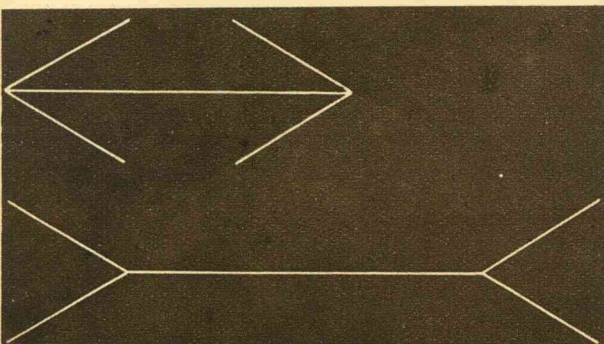
tie; 't „bedrog”, de begoocheling heeft echter tegelijkertijd plaats want 't zal u toeschijnen als zaagt gij twee „on” onderbroken cirkels, die elkander snijden: ge „ziet” dus iets wat ge „niet” ziet. . . . we hebben hier 'n klassiek geval van optisch bedrog.

Wanneer nu ons „oog” z-a-g, had dit bedrog niet plaats

Figuur 3.

gehad, ons oog „ziet” echter niet; ons oog is slechts als de lens eener foto-camera die 't beeld op 't oog-matglas, 't netvlies werpt en dit beeld wordt „gezien” door ons Ik, met andere woorden: onze Ziel, welke tegelijkertijd „voelend” en „denkend” het beeld in zich opneemt en er 'n oordeel over velt. Bij 'n optisch bedrog nu brengt 't oog ons Ik op 'n dwaalspoor en we „denken” te zien wat we in werkelijkheid niet zien.

Figuur 4.

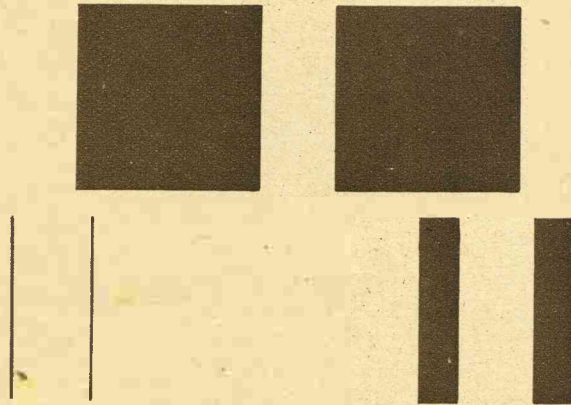
Maar al te vaak zien we ook verkeerd, dat is we vellen 'n verkeerd oordeel over wat 't oog ons Ik laat zien. Van dergelijke bedriegerijtjes of begoochelingen gaan hierneven eenige voorbeelden:

Op fig. II ziet u twee kwadraten; hoewel ze in werkelijkheid precies even groot zijn zal 't U, zal 't iedereen voorkomen dat 't kwadraat „op z'n punt” beduidend grooter is. In dat kwadraat op z'n punt denken we ons onwillekeurig 'n diagonaal en wel de verticale en geven aan de zijden van 't kwadraat „op z'n punt” de af-

meting van die diagonaal waardoor 't noodwendig grooter moet zjn dan z'n even groote buur. Trouwens, wanneer 't „hoogte” betreft, schatten we al spoedig verkeerd, „te” hoog. 'n Typisch voorbeeld daarvan wordt u door wie of wien ook haast immer gegeven als ge vraagt: „Als ik 'n hooge-hoed op den grond zet, wijs me dan 'ns even tegen den muur hoe hoog die wel is?”

De hoogte wordt dan niet alleen meestal verdubbeld maar verdrie- en viervoudigd. We zijn steeds geneigd tot overschatting van 't groote, tot overdrijving van 't kleine. Om twee even groote kwadraten „niet” even groot te zien kunnen we ze ook harceeren, zooals in fig. III. 't Kwadraat met de verticale harceering schijnt nu hooger en smaller dan z'n*evengroote buurman die horizontaal is geharceerd.

Nog sterker bedrogen worden we door fig. IV: al meet

Figuur 5.

ge herhaaldelijk de twee lijnen A en B na en constateert dat ze even lang zijn, als ge A en B weer beschouwt, „ziet” ge lijn A véél korter dan lijn B.

Wat betreft „afstand” worden we door ons oog almede gemakkelijk in de maling genomen. In fig. V hebben we, links onderaan, twee evenwijdige lijnen, op zekeren afstand van elkaar; daarboven hebben we tegen twee evenwijdige lijnen, die op precies denzelfden afstand van elkander verwijderd zijn als links onderaan, wederzijds drie lijnen aangebracht, waardoor twee kwadraten ontstonden, rechts onderaan formeerden we op dezelfde wijze twee smalle rechthoeken en nu zult u er toch zeker wel 'n eed op willen doen dat de afstand tusschen de twee rechthoeken gróóter is dan tusschen de twee kwadraten. . . . dat we ook hier met 'n zinsbegoocheling te doen hebben kunt ge constateeren door de afstanden na te meten.

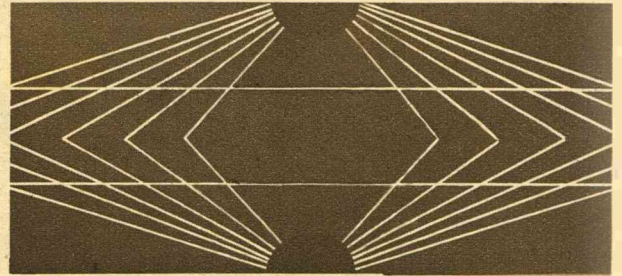
Hoe we „rechte” lijnen „krom” zien toont u 't dubbele voorbeeld op fig. VI, en hoe men evenwijdige lijnen „on” evenwijdig ziet, geeft fig. VII aan.

Dat nu optisch bedrog niet alleen plaats heeft bij speciaal daartoe verzonnen figuren maar dat we ook in 't dagelijksch leven herhaaldelijk 'n speelbal zijn van onze zinnen, dat de „omgeving” van iets omtrent iets 'n verkeerd oordeel doet vellen, zien we in fig. VIII. Op den voorgrond zien we 'n „knaapje”, verderop 'n „meneer” en . . . niet waar . . . ge zult toch wel grif toestemmen dat, zooals 't ook behoort, die meneer 'n aardig stukje grooter is dan 't jongetje. Heb ik gelijk of niet?

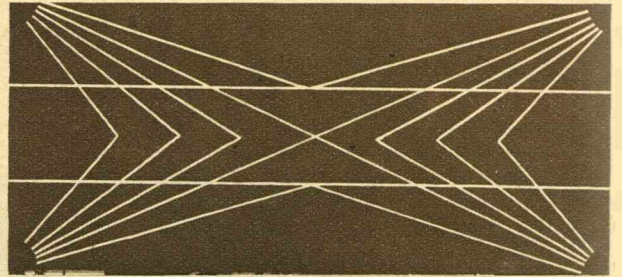
Neen, ik heb, al evenzeer als gij, „on”gelijk. . . meet u maar na. . . de meneer, met hoogen hoed en al, is geen onderdeel van 'n millimeter grooter geteekend dan 't jochie. De lijnen, die 'n geforceerd perspectief om de twee silhouettes vormen, brachten ons op 'n dwaalspoor, terwijl wij ons uit den aard der zaak al bij voorbaat den meneer grooter denken dan 't kind.

Gaven wij hier eenige voorbeelden van zinsbegoocheling ontstaan door spel van lijnen, ook „kleuren” verwekken optische bedriegerijen in alle mogelijke variaties. Knip van wit papier 'n kwadraat en 'n even groot kwadraat van zwart papier, leg ze op eenigen afstand van elkaar en 't witte ziet gij grooter dan 't zwarte, de kleuren zelf hebben voor ons „zien” als 't ware kameleon-eigenschappen. Ze veranderen naarmate we ze door andere kleuren omringen.

Wat nu geldt voor 't oog, geldt ook voor onze andere vier zinnen. Op allerlei wijzen begoochelen ze ons. Weten we nu „hoe 't komt” dat we op 'n dwaalspoor werden gebracht

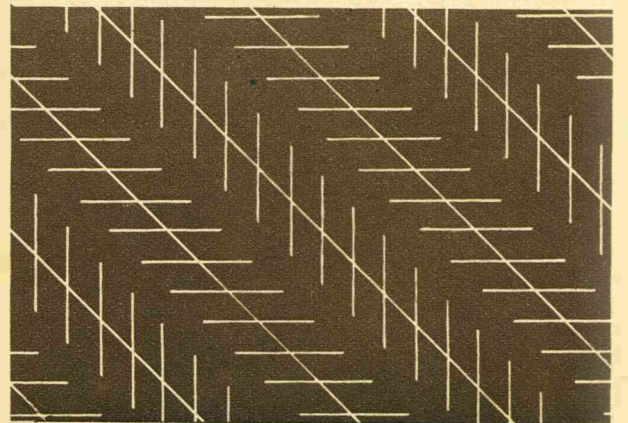
Figuur 6a.

Figuur 6b.

zoo beredeneeren we onze „dwaling” en beletten dat die in „waan” overgaat, onze Rede stelt aan 't Gevoel in zoo ver paal en perk dat we „weten”, dat we 'n verkeerd oordeel vellen.

Maarr. . . . wanneer we door middel van een of meerdere onzer zinnen iets gewaar worden en wij „dachten er niet aan” of „kunnen” dit niet nader controleeren, zoo bestaat er 'n groote waarschijnlijkheid dat we „verkeerd” oordeelen en met dit „verkeerde” oordeel tot uitgangspunt theorieën en hypothesen opbouwen die al verkeerder en verkeerder worden. Om 't verkeerd oordeelen onzer voorvaders lachen wij, terwijl wij op onze beurt ijverig hunne voetstappen drukken.

Figuur 7.

Om nu maar eens bij optisch bedrog te blijven, constateeren wij in onze moderne samenleving, dat daarmede maar al te weinig wordt rekening gehouden. Nemen we als voorbeelden uit velen maar eens onze stads- en tuin-architecten of onze tailleurs en modisten.

Figuur 8.

In 'n nieuw stadsgedeelte staat ge voor 'n straat van voldoende breedte en tóch komt de straat u wel wat smal voor; men noemt u de breedte van de straat in meters en ge stemt toe dat die alleszins voldoende is . . . ja maar . . . kijk eens . . . als u nu hier komt staan . . . vind u dan die straat niet rijkelijk smal?

De architect die op de hoeken van bedoelde straat bezig is geweest deed 'n paar enorme massieve gebouwen verrijzen en dat dit moest gaan ten koste der „verhoudingen” zagen we reeds op fig. V. waar die twee kwadraten den afstand inkortten.

En onze heldinnen en helden van de naald? 't Zou niet kwaad zijn als ze hunne klanten beter raad konden geven bij de keuze hunner stoffen kwa kleur en patroon. Zoo oppervlakkig zou men denken, niet waar, 'n dikke dame of gezetten meneer geef je 'n stof met 'n vertikaal-streep-motief, dan zal zij of hij wat rijziger toonen. Dat juist 't omgekeerde 't geval is zagen we op figuur III. Anderzijds kan men, met de wetten van 't optisch bedrog bekend, deze begoocheling doelbewust toepassen tot verhooging van 't effect, iets wat lang, lang voorheen reeds de Grieksche tempel-bouwers te doen plachten.

MAAR EEN MEISJE...

Daar lig ik nu in een héél mooie wieg, onder een blauwzijden hemel . . . Ik ben pas anderhalf uur op de wereld. Diepe stilte heerscht rondom mij; slechts af en toe komt er iemand aan mijn bedje, een goede vrouw neemt den sluier van mijn gezicht en toont mij aan verscheidene personen, die allemaal veel grooter zijn dan ik en voor een deel baarden hebben. En daarbij vraagt zij in den regel: „Een lief kind, nietwaar?” of: „Is zij niet alleraardigst?” Waarop de gevraagden onwillekeurig glimlachen en antwoorden: „allerliefst.” Dan raden zij ernaar, op wie ik eigenlijk gelijk. Het schijnt alsof mijn wezen uit bestanddeelen van onderscheidene personen is saamgesteld en dat ik niets van mijzelf heb, want uit wat ik tot nu toe hoorde, moet ik afleiden, dat ik de oogen van Mama, het voorhoofd van Papa en de

niet slaap en levendig op alles acht sla wat er om mij heen gebeurt, maar de oorzaak van Mama's zwijgen is, dat de dokter tegen Papa ge zegd heeft: „Uw vrouw is naar omstandigheden heel goed, haar pols is regelmatig, maar laat haar in geen geval vandaag spreken.” Mama scheelt dus niets. En toen voegde de dokter eraan toe: „Maar wat zet u toch een ernstig gezicht, jonge Papa? Begroet u op die manier uw eerste spruit?” Papa gaf heelemaal geen antwoord op die vraag maar een mij reeds bekende vrouwestem, van Grootmama, antwoordde: „Ernst is zoo kinderachtig; het spijt hem, dat het geen . . .”

„Ach, ik begrijp het al,” antwoordde de dokter lachend: „hoe kan u nu zoo kinderachtig zijn? Geduld maar, mettertijd zal ook dat komen. U zult zien, dat dit kind u meer plezier zal schenken. Het behoeft althans geen soldaat te worden.” Maar Papa scheen niet goed te troosten, want hij wierp zoo'n verwijtenden blik op mij, alsof hij zeggen wilde: „Had je mij dat kleine plezier nu niet kunnen doen? Het was jou misschien toch hetzelfde geweest.” En toen zuchtte hij weer.

Zóveel bemerk ik wel, dat ik iets misdaan heb, dat ik een onbezonnenheid heb gedaan — maar ik zou graag wil-

De voetbalwedstrijd België—Nederland.

Op verzoek van velen onzer abonneés geven wij in dit numme: nog een aantal interessante foto's van den Zondag 26 Maart in het Stadion te Antwerpen gespeelden wedstrijd tusschen België en Nederland (zie ook ons vorig nummer) welken wedstrijd de Belgen met 4-0 wonnen. Hiernaast, links: Het Belgische elftal. Staande, v.l.n.r.: Swartenbroekx, Fierens, Van Halme, Debie, Van der Velde, Verbeek, Zittend, zelfde volgorde: Nollet, Coppée, Larnoe, Thijs, Bartin. Rechts: Het Nederlandsche elftal. V.l.n.r.: de Natris, Legger, Rodermond, Denis, Lietzen, v. Tilburg, Tetzner, Pelsner, Van Geidt, Hordijk, Delsen.

In den laatsten tijd, wel wat laat, worden de zinsbegoochelingen door de experimenteele psychologie met meer ijver bestudeerd, wat dan onze hedendaagsche wijsgeeren moge prikkelen mede wat rond te ploegen door dit nog vrijwel braakliggend veld van onderzoek.

Wanneer we weten gaan, hoe gemakkelijk onze zinnen ons begoochelen, bedriegen, dan moet er in ons, wanneer Aristoteles gelijk had met z'n: „Er is niets in het intellect, dat niet vooraf in de zinnen is geweest” . . . dan moet er in ons . . . veel bedrog zijn. Taine heeft durven beweren dal al onze bewuste, zintuiglijke waarnemingen, in normalen toestand, „ware zinsbegoochelingen” zijn. Loopen we niet zoo hard van stal dan houden we 't op prof. Dubois, die verkondt dat in 't geestesleven alles „verbeelding” is, d.w.z. vorming van geestelijke beelden en wij dus onderscheid moeten maken tusschen „ware voorstellingen”, beantwoordende aan de werkelijkheid en „valsche voorstellingen” welke berusten op „dwaling”.

Het moderne „Ken u zelf” stelt douanen aan, die naarstig hebben toe te zien op wat door onze zinnen ons intellect wordt binnengesmokkeld: er zal véél aangehouden moeten worden en gemerkt als „Zinsbegoocheling”! En wanneer 'n beroemd wetenschappelijk man of 'n bijzonder

Een aardig wegwerpen van de bal door Van Tilburg.

len weten, wat het is, en ik ben vast besioten, er achter te komen. De draad van mijn gedachten wordt echter verbroken door de goede vrouw, die mij uit een glas lauw-warme thee laat drinken. Het smaakt naar genoeg, maar ik hoop dat ik het niet eeuwig zal behoeven te drinken en dat ik morgen al wat smakelijkers zal krijgen. Men mompelt, dat ik mijn familie door mijn onverwachts verschijnen verrast heb; zij had nog niet op de eer gerekend en daarom voor geen beteren kost gezorgd.

En steeds weer moet ik aan mijn Papa denken. Als mijn armpjes niet langs mijn lichaam gebonden waren, dan zou ik ze hem tegemoet strekken, hem omarmen en hem dwingen, mij alles te vertellen.

Maar nu treedt mijn Grootmama de kamer binnen, met eenige visitekaartjes en telegrammen; allemaal felicitaties, en zij leest de namen voor. „Ernst, je vader feliciteert je ook,” zegt zij tot Papa. — „Hoe luidt het telegram?” vraagt hij. Grootmama leest voor: „Nichtje welkom; ik groot haar hartelijk; jelui, kinderen, omarm ik kussend; let op Lilla's gezondheid. Kom begin volgende maand. Paul.” — „Ik wist het,” zegt Papa somber. — „Wat heb je geweten?” vraagt Grootmama. — „Dat hij pas de volgende maand komt, want hij had geschreven: als het een jongen

Links:

Een kritiek moment vóór het Belgische doel. Debie heeft zich wanhopig op de bal geworpen.

Rechts:

Een doorbraak van De Natris.

wijze wijsbegeerte of wijsgeer daar staat bij onze douanen met z'n aangehouden bagage zinsbegoochelingen, dan zien we hem wellicht ietwat beschaamd den aftocht blazen en heeft hij voor immer verleerd met medelijden neer te blikken op hen die Gelooven, die geleid worden door en gevoerd worden naar, door iets, dat niet door middel van bedrieglijke zinnen hun Intellect, hun Ziel beroerde.

Geen vrijheid zonder ernst: geen ernst ook zonder haár. Want zij alleen maakt de ernst oprecht, gezond en waar.

Veel wordt bewezen, dat toch in den grond niet waar is. En veel is eeuwig waar, ofschoon 't bewijs niet daar is.

Ik zeg maar: wees geleerd, dat's mooi! maar wees verstandig, Dat's mooier nog! en mensch, vooral, wees niet onhandig!

kin van Grootpapa mijn eigendom noem, terwijl op mijn mond meerdere leden der familie aanspraak hebben. Uit mijzelf heb ik dus gedurende mijn kort verblijf al heel weinig kunnen verwerven.

Nou, dat liet ik mij nog welgevallen, één ding echter verbittert mijn jong gemoed, één zwarte wolk verduistert den morgenhemel van mijn leven. Een knappe, heel knappe man kijkt mij het meest aan, of hij staat naast de bezoekers als ze mij in oogenschouw nemen. Deze knappe jonge man is' mijn Papa, dien ik reeds zoo vroeg en waarlijk buiten mijn wil verdriet veroorzaakt heb. Want zijn gezicht staat ernstig en somber en menigmaal wisch hij een traan uit zijn oog. In 't eerst dacht ik, dat hij zoo bezorgd was over den toestand van Mama, die bewegingloos in een bed ligt, heel dicht bij mij; maar Mama scheelt niets. Haar stem kan ik weliswaar nog niet hooren, ofschoon ik heelemaal

is, dan vlieg ik, als het echter een meisje is, dan kruip ik naar jelui. Hij zal dus kruipen.”

Met gespitste ooren luisterde ik naar deze woorden, want voorzoover mijn jeugdige scherpzinnigheid zich met combinaties kan bezighouden, moesten deze woorden den sleutel van het geheim bevatten. „Mijn vader zal dus kruipen,” herhaalde Papa na een oogenblik . . . Hoe was het ook weer? Als het een meisje is, zal grootpapa kruipen, nietwaar? . . . Nu ja, een meisje; maar wat nog meer? Dat kan toch niet de reden van Papa's verdriet zijn? . . . „Ernst,” zegt Grootmama nu, „je moest waarachtig verstandiger zijn. Kijk toch eens, die arme Lilla is zoo bedroefd.” — „Nu, in een paar dagen zal ook mijn verdriet weg zijn,” zegt Papa een beetje geërgerd, „maar ik wil niet ontkennen, dat ik mijzelf nu niet goed meester ben! Nu verdriet het mij, het ergert mij. Ik had zoo vast gedacht. . . .”

„Nu ja, omdat in jouw familie alleen maar jongens zijn!“ — „En dan,“ valt Papa haar in de rede, „is het niet verdrietig, dat wij heelemaal niet weten, welken naam wij haar zullen geven? Wij hebben steeds op een jongen gerekend en ons na veel strijd met den naam Erwin verzoend, omdat daarin de E van Ernst en de i van Lilla voorkomt. En nu is het een meisje. Wat kan men die nu voor een naam geven?“

Deze woorden van Papa werden om zoo te zeggen met wilde vertwijfeling uitgesproken, en ik begin nu langzamerhand te gevoelen, dat ik inderdaad een groote fout beging, toen ik het tegen den wil mijner ouders in waagde als een meisje geboren te worden.

Die goede Grootmama echter liet zich als een ijverige pleitbezorgster van mijn zaak kennen. Zij komt naar mij toe, licht mijn sluier op, kijkt mij lang aan en zegt dan: „Arm, klein wicht! Daarom ben je geboren moeten worden! Maar vaders zijn zoo egoïstisch! Zij denken alleen maar aan zichzelf. Zij hebben een zoon noodig, die hun naam draagt, opdat de naam, de groote naam, de familienaam niet uitsterft, opdat er iemand is, die carrière maakt, zoodat hun ijdelheid zich daarin spiegelen kan. En zoo vaak hij iets groots doet, kunnen zij dan zeggen: Dat is mijn zoon!“

NONNENGANSJES.

Tengevolge van het stormachtige weder zijn, als een groote zeldzaamheid, circa zestig nonnengansjes op de slagnetten gevangen. Als men nagaat, dat deze dieren een waarde van f 25.— per paar vertegenwoordigen, dan is het weer der laatste dagen nog niet voor iedereen schadelijk. De nonnengansjes behoren in de Poolstreek thuis. Thans zijn de diertjes op onze foto het eigendom van den heer Anton Sutherland, wonende te Rijswijk, dien men bij zijn gansjes ziet staan.

Maar wat, als hij een vlegel, een schuldenmaker, een mislukkeling wordt, of wanneer men hem in den oorlog of in een duel doodschiet? . . . Geef mij dan maar een meisje! Dat is wat anders! De zoon, als-ie eerst maar eens een sigaar van zijn vader gekaapt heeft en daarvan misselijk geworden is, voelt zich al heelemaal een man. Papa en Mama zijn niet genoeg meer voor hem, en hij kan nauwelijks afwachten dat hij uit het ouderlijk huis weggaat en zijn eigen meester wordt, wien geen mensch meer bevelen kan. Hij wordt een gast in zijn ouderlijk huis, zijn huis is ergens anders. De dochter is het, die de vlam aan den ouderlijken haard ontsteekt. Zij verlevendigt, vermooit het huis, zij vroolijkt het op en verwarmt het in dróeve uren. Als men haar dan heeft weggevoerd — want men voert haar, zij gaat niet — scheidt zij onder tranen van het dierbaar tehuis en verlangt er steeds weer naar terug. Haar thuis is haar ouderlijk huis, waarheen zij terug te keeren pleegt, ook dan, als zij een eigen haard bezit . . . En wanneer haar ouders oud worden, wie bezoekt hen in hun eenzaamheid, wie ijlt naar hen toe, zoodra het geringste onheil dreigt, wie verpleegt hen en is hun beste steun? De dochter! En tóch wordt zij zoo onvriendelijk ontvangen!“

Deze — ik moet het eerlijk bekennen — wel wat lange rede, die mijn aandacht niet weinig vermoeide, schijnt op Papa toch wel eenigen indruk gemaakt te hebben, want hij zei op verontschuldigen toon: „Zoo heb ik het nu niet gemeend“ . . . Toen was alles stil. Mij gingen echter de oogen open. Nu herinnerde ik mij den zonderlingen uitroep,

EEN NIEUWE PROPELLER-AUTO.

die goedkoop in prijs is dan een motor met zijspan. Hij wordt gedreven door een vier-cylindermotor van 2/6 P.K. Onze foto werd te Berlijn gemaakt.

waarmee ik, toen ik den eersten keer in de kamer rondkeek, ontvangen werd: „Een meisje!“ En met nog zonderlinger nadruk had een der vrouwen eraan toegevoegd: „Als dat mijnheer hoort!“ En ik herinnerde mij ook, hoe Papa naar Mama ging en haar hand en voorhoofd kuste en hoe zij toen fluisterend vroeg: „Ben je boos?“ Waarop hij antwoordde: „Heelemaal niet! Waarom zou ik boos zijn?“ en in een leunstoel ging zitten, somber nadenkend.

En tóch was Papa boos. Beslist was hij boos op mij, omdat ik mijn kinderplicht niet vervuld had en als meisje geboren werd; dat weet ik alleen al hieruit, omdat hij mij tot nu toe niet gekust heeft. En dat zou mij toch zoo goed doen! Mijn God, waarom ben ik toch op deze wereld gekomen? Ik ben zoo jong en toch is mijn hart al door een bittere ervaring vergiftigd! Maar heb ik daar dan schuld aan? . . . Wat geeft het! Om er spijt van te hebben, daarvoor is het nu te laat, en ik doe maar het verstandigste, als ik het fait accompli accepteer.

Nieuwe bezoekers verschenen, louter bekenden. Ik word aan allen vertoond, en de meesten zien mij met een zekere geringschatting aan. En steeds weer dezelfde treurzang: „Jammer, dat het geen jongen is.“ Ten slotte werd die verachtelijke behandeling zelfs Papa te erg. Vooral een jongen neef had hij behoorlijk op zijn plaats gezet, omdat die spottend had opgemerkt: „Zie je Ernst, je hadt vooraf niet zoo groot moeten doen!“ — „Nou, wacht maar,“ had Papa geantwoord, „het meisje moet eerst maar groot worden, die wordt eens een bal-koningin, zooals het in de

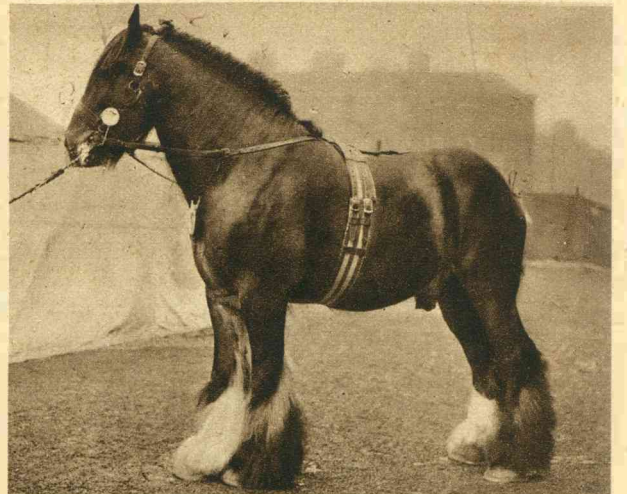

HUIZEN UIT PATRONENKISTEN.

In de nabijheid van het dorp Ladeburg bij Bernau (Duitschland) verrijzen thans vele huizen waarvan de muren worden opgetrokken uit leeg patronenkisten. Op onze foto ziet men eenige dier huizen. De naden tusschen de kisten worden met leem dichtgemaakt.

romans staat, maar je twee jongens zullen vergeefs hun beenen om haar afslijten.“ Ik moet bekennen, dat dit vertrouwen in mijn toekomstige veroverings-capaciteiten mijn teere zieltje goed deed en mij eenigszins verzoende met het tot nu toe onaardige gedrag van mijn Papa. Hij begint heelemaal te veranderen. Hoe meer men hem bespot, des te ijveriger verdedigt hij mij. Eens heeft hij zelfs gezegd, dat hij blij was, dat ik een meisje was, en hij heeft daartoe dezelfde bewijzen aangevoerd, die Grootmama eerst tegen hem gebruikt had. Die mannen zijn toch een eigenaardig volkje. Hun overtuigingen staan tenminste op zwakke voeten. Maar ofschoon de stemming zich in mijn voordeel veranderd heeft, drukt mij toch nog altijd een omstandigheid. Papa heeft mij nog steeds niet gekust. Wel heeft hij zich herhaaldelijk over mij heen gebogen . . . ik zag wel, dat hij aarzelde, dat hij iets doen wilde, dat hij met zichzelf vocht en niet tot een besluit kon komen . . . Papa! Papa! is je kleine poppie dan niet eens een kusje waard? Ik spits reeds mijn mond ervoor! Ach, kon ik dat over mij gebogen gelaat maar naar mij toe halen!

Plotseling beroerde een eigenaardig geluid mijn oor, als een zacht, ingehouden zuchten. Ook Papa heeft het gehoord en kijkt verschrikt om. „Wat scheelt eraan, Lilla?“ vraagt

VAN DE VOORJAARS-PAARDEN-TENTOONSTELLING TE NORWICH.

Hierboven een foto van Barn Blend, prijswinner en kampioen van de Voorjaarspaarden-tentoonstelling op 25 Maart te Norwich (Engeland) gehouden.

hij, terwijl hij haastig naar haar bed gaat. „Wat zie ik? Je huilt! Om 's hemels wil, opwinding in dezen toestand kan je schaden!“ Mama antwoordt niets, het zuchten wordt minder, slechts af en toe wordt het nog maar gehoord: „Waarom huil je, kind?“ vraagt Papa bezorgd. Maar Mama zegt geen woord. Papa spreekt haar smeekend toe, geeft haar de liefste naampjes; vergeefs — hij kan haar hart niet vermurwen. Grootmama komt binnen en ziet met verbazing de tranen op Mama's gelaat. „Ik ben vertwijfeld,“ klaagt Papa, „Lilla wil mij niet zeggen, wat haar scheelt.“ — „En je raadt het niet?“ vraagt Grootmama. — „Hoe kan ik dat?“ — „Je hebt je dochter nog niet eens gekust!“

Papa springt op. „Ween je daarom, Lilla?“ En snel trad hij op mijn wieg toe, nam mij eruit en droeg mij naar Mama, uit wier oogen mij slechts liefde, reine liefde tegenstraalde. Zij heeft zoo'n allerliefst gezicht, mijn Mama. Met zoo'n uitdrukking heeft nog niemand mij aangekeken. Papa echter greep mij beet, ik voelde een baard, die mij een beetje kietelde, en toen riep hij: „Mijn lieve kleine meid!“ En hij bedekte mijn gezicht met kussen, zoodat zijn baard mij erg stak en ik begon te weenen.

„Om Gods wil, je drukt haar plat!“ zei Mama, „geef het hier!“ En men legde mij dicht naast haar op den blauwzijden deken. Mama keek mij lang, heel lang aan. Toen hield ik op met huilen. „Ben je gelukkig?“ fluisterde Mama. En Papa kuste haar en zei: „Ik ben gelukkig!“

Arpád von Berczik.

DE UITSLAG VAN ONZE ADVERTENTIE-PRIJSVRAAG

Eindelijk dan zijn wij door den berg van oplossingen, ingezonden op onze „Advertentie-Prijsvraag“, heen. De talrijke inzendingen hebben onze verwachting verre overtroffen. Dit zal wel in hoofdzaak hieraan te danken zijn, dat de advertenties in „Panorama“ door hun fraaie uitvoering en de vaak artistieke teekeningen, die hen verlichten, door onze lezeressen en lezers steeds met groote belangstelling worden doorgelezen, en zij die advertenties als het ware van buiten kennen. Velen schreven ons dan ook, dat zij, toen zij de uitgeknipte gedeelten zagen, reeds op 't eerste gezicht konden vertellen, uit welke advertentie zij geknipt waren. Restte dus nog slechts, het doorzoeken van den afgelopen jaargang 1921 om te weten, in welk nummer zij geplaatst waren en om tegelijkertijd na te gaan in welke annonces de minder-gemakkelijke uitknipsels thuis behoorden. Een karweitje, dat lang niet onaardig was en menig uurtje op aangename wijze deed omkomen.

De groote bekendheid onzer lezeressen en lezers met onze advertentie-pagina's in aanmerking genomen, behoeft het geenszins te verbazen, dat ruim negentig percent der inzendingen geheel juist waren, d.w.z., dat zij vermeldden welke firma de bedoelde annonce publiceerde, waar zij gevestigd was en tevens in welk nummer van „Panorama“ de

advertentie had gestaan. Een mooi succes dus, ook voor onze adverteerders, die door deze Prijsvraag weer eens ervaren kunnen, dat een goed uitvoerde annonce die het oog streelt, veel meer resultaat heeft dan een, waarvan de uitvoering alles te wenschen overlaat en die daardoor niet de aandacht heeft der lezers, die een annonce hebben moet, wil de adverteerder er succes mee hebben!

- En thans de uitslag:
- No. 1: was geknipt uit een annonce der N.V. Corn Products Co. Rotterdam, (Duryea Maizena).
 - No. 2: De Lever's Zeepmaatschappij, Vlaardingen. (Sunlight-zeep).
 - No. 3: C. Polak, Groningen (Ranja C.P.)
 - No. 4: The Pepsodent Company, Amsterdam.
 - No. 5: Wed. B. Doesburg, Biscuits De Lindeboom, Mijdrecht, Amsterdam.
 - No. 6: „Het Klaverblad“, Haarlem. Karnemelkzeep „Het melkmeisje“.
 - No. 7: J. C. Boldoot, A'dam. Eau de Cologne Imperiale.
 - No. 8: Zeepfabriek Bousquet, Delft. Sapderma.
 - No. 9: Timmermans v. Turenhout, Waalwijk. Timturschoenen.
 - No. 10: Colgates Tandpasta. Ribbon Dental Cream.
 - No. 11: J. F. Peters Weytens, Den Haag.
 - No. 12: My Valet from London, Amsterdam.
 - No. 13: C. W. Coppers, Den Haag, R'dam, Arnhem, Leiden.
 - No. 14: Hees & Co., Delft.
 - No. 15: Siczek, Amsterdam.
 - No. 16: J. H. v. Andel, Amsterdam, (Simplex-Stofzuiger).
 - No. 17: J. H. v. Andel, A'dam, (Quead Electr. Kachel).

- No. 18: Eugène Goumy en Baar, Amsterdam, Den Bosch, (Madame Recamier).
- No. 19: Philips' „Arga“, Eindhoven.
- No. 20: Keraco-Sigaren.
- No. 21: Auping's matrassen-fabriek, Deventer.
- No. 22: Joh. de Heer, R'dam, A'dam, Den Haag.
- No. 23: Kodak Ltd., Den Haag, A'dam.
- No. 24: „Bioglobin“, Chemische fabr. Energos, Groningen.

De Prijzen zijn bij loting ten deel gevallen aan:
De Prijs van tien gulden aan: Mevr. Minderop, 's-Gravenhage 39, Rotterdam.
De Prijs van vijf gulden aan: den heer H. H. A. de Ruyter, 18 Gerard Reynststraat, Den Haag.

Een Prijs van een rijksdaalder elk kregen:
Mej. Sophia Moolenaar, Kanaalstraat 45, Lisse;
Mej. K. Ruting, Gravesloot, Woerden;
Mej. A. W. Swart, Dacostakade 531, A'dam;
de heer J. v. Waart, Hoogstraat 135boven, Schiedam.

Gelijk met dit nummer zijn de prijzen per postwissel aan de gelukkige winnaressen en winnaars verzonden.

Gezien het groote succes, dat wij met onze „Advertentie-Prijsvraag“ gehad hebben, zullen wij na eenigen tijd wederom een dergelijken wedstrijd uitschrijven. Onze abonnees zijn dus gewaarschuwd, want het zal een voordeel blijken te zijn, indien men met aandacht reeds thans weer de advertentiepagina's volgt!

DE REDACTIE.

VAN HEINDE EN VERRE

Links:

„Uiterlijke Welsprekendheid“.

De Vereeniging tot bevordering der Uiterlijke Welsprekendheid Bogaers te Koog-Zaandijk herdacht 25 Maart l.l. haar 65-jarig bestaan. Hiernaast een groep der leden, gemaakt tijdens de receptie in „De Waakzaamheid“

Rechts:

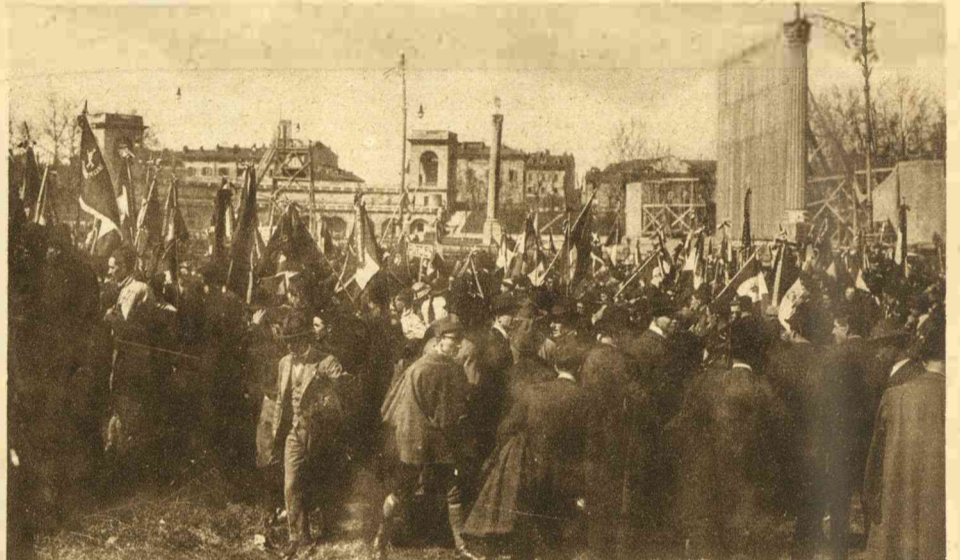
Het Congres van het N. A. S.

Zaterdag 25 en Zondag 26 Maart is in Musis Sacrum te Arnhem het Congres gehouden van het N. A. S. — Hiernaast een foto van het bestuur van het N. A. S.

Wedrennen nabij Londen.

Een interessante foto, gemaakt tijdens het nemen van een hindernis bij de op 24 Maart l.l. bij Londen gehouden wedrennen.

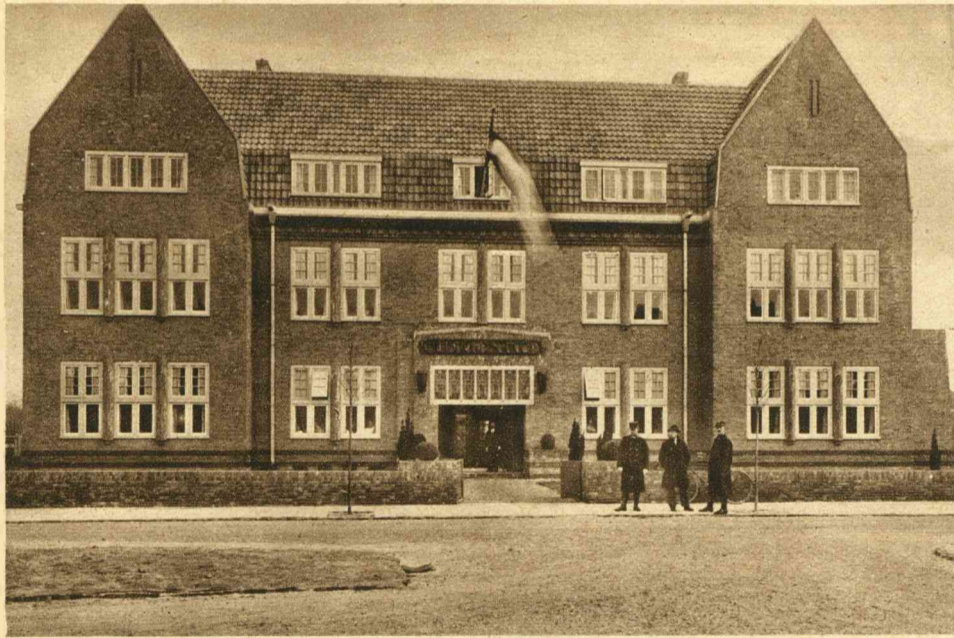
Een fascistendemonstratie te Milaan.

Op 25 Maart hielden de „fascisten“, de felle tegenstanders der Italiaansche bolsjewisten, een monster-meeting te Milaan. Op onze kiek ziet men de demonstranten met hun vlaggen en vaandels

De cadettenleider Miljoekow,

op wien tijdens een redevoering in „Philharmonie“ te Berlijn een revolveraanslag gepleegd werd door eenige voormalige czaristische officieren. Miljoekow bleef ongedeerd, doch Senator Nabakow werd gedood, terwijl verscheidene personen uit het publiek gewond werden.

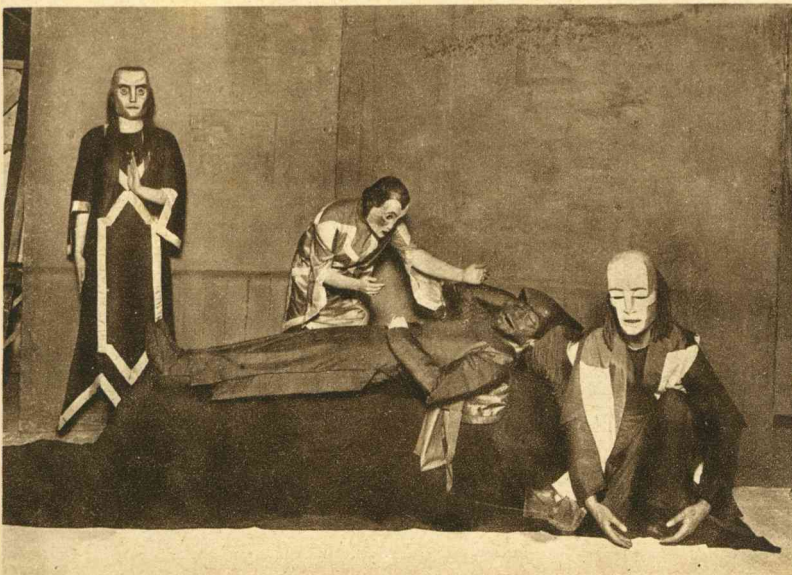
De Gooische Huisoudschool te Hilversum,

die de vorige week door den Minister van Onderwijs in tegenwoordigheid van talrijke autoriteiten geopend werd.

T. Hagtingius.

Den 7en April a.s. hoopt de adjudant-onderofficier T. Hagtingius van het Regiment Genietroepen te Utrecht den dag te herdenken, waarop hij vóór 36 jaar in dienst trad.

Links:

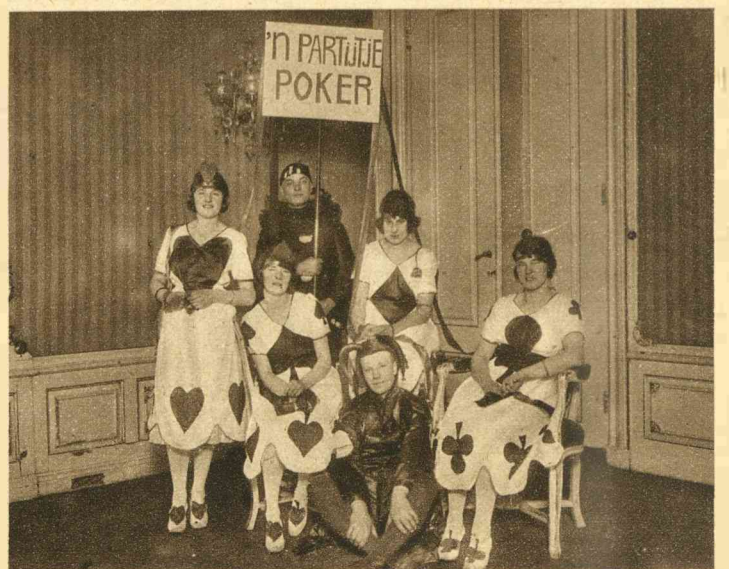
Een toneelvoorstelling met maskers.

Zondag 2 April werd in den Hollandschen Schouwburg te Amsterdam een voorstelling gegeven van „Vrouwe Emers groote strijd“, een maskerspel van W. B. Yeats. De regie is van Albert van Dalsum, de maskers zijn van Hilda Krop. Op onze foto ziet men Louise Kooiman, Sara Heyblom, Hans van Meerten, Alb. van Dalsum.

Rechts:

Het 75-jarig bestaan van Pulchri Studio.

Ter gelegenheid van zijn 75-jarig bestaan heeft het Schilderkundig Genootschap „Pulchri Studio“ te 's-Gravenhage op 25 Maart l.l. een gecostumeerd avondfeest gegeven. Onze foto geeft een groep der gecostumeerden. „'n Partijtje Poker“ voorstellend.

IN DE SCHAAPSKOOI

Zio Nanneddu's schaapskooi lag in de omgeving van Tresnuraghes, ongeveer twee uur van Nuoro verwijderd, in een mooie tanca, waarin het gras tot in de maand Juni groen bleef. Om de twee of drie dagen kwamen de vrouw of de dochter, de schoone Manzèla, te voet van Nuoro naar de hut van Zio Nanneddu, om zich een dag lang in den zonneshijn te verheugen en om den ouden herder levensmiddelen te brengen.

Bustianeddu, de jongste van de familie Fenu, een klein kereltje met een bruin, aardig en verstandig gezicht, dien allen, zijn moeder eveneens, Tilipirche noemden, was gewoonlijk de begeleider der beide vrouwen. Dat betekende dat hij naast hen reed, en zijn paard, een oude grauwe schimmel, die niet veel grooter was dan Bustianeddu zelf, was een gewichtig lid der familie Fenu. Zij heette Telaporca, en misschien had Bustianeddu zijn bijnaam van haar.

Telaporca en Tilipirche brachten bijna hun heele leven tezamen door. Iederen morgen, als het nauwelijks dag was, en iederen avond in de schemering, zag men den kleinen herder lustig op zijn aardig paardje rijden, langs den witten zandweg en door de eenzame tancas, die zich van Nuoro tot Tresnuraghes uitstrekten.

Sedert Tilipirche groot geworden was, kwam zijn vader niet meer naar Nuoro; de kleine reed heen en weer, bracht de levensmiddelen naar boven en bracht melk, kaas en wrongel mee naar de stad.

Iedere twee of drie dagen dus, maar minstens eenmaal in de week, gingen ook Zia Ventura of de schoone Manzèla naar de schaapskooi, om Zio Nanneddu te bezoeken en van den zonneshijn te genieten.

Dan namen zij hun naaiwerk mee of de wasch, die zij in den door de tanca stroomenden beek wuschen. Onlangs had Zia Ventura zelf een stukje land omgespit, het met aardappelen beplant en het met een heg van boonen en tomaten omgeven, die zij met een waren hartstocht cultiveerde.

Soms brachten de vrouwen ook den nacht boven door, want sedert Zia Ventura zich op de tuinkunst had toegelegd, was zij geheel en al verzot op het verblijf aldaar. Manzèla ergerde zich daarover en verweet haar moeder, dat zij nu in huis heelemaal niets meer deed; maar Zia Ventura liet haar praten en ging desondanks naar haar goedgroeiend tuintje. Op een goeden dag dreigde het meisje zelfs, dat zij alles zou uittrekken; toen vertelde Zia Ventura het echter aan Pedru Chessa, een anderen herder, die met Zio Nanneddu gemeenschappelijk in de groote tanca weidde en ook in dezelfde hut overnachtte; zij verzocht hem, Manzèla in 't oog te houden, als zij naar boven kwam.

„Waarom zegt u het niet aan uw man?” vroeg Pedru. „Ach! Die doet alles, wat de kinderen willen; als hij zou zien, dat Manzèla mijn tuintje vernielt, dan zou hij erom lachen.”

„Goed. Dan zal ik oppassen. En als ik het zie, wat zal ik dan doen?”

„Geef haar voor mijn part een oorvijg, als Nanneddu het niet ziet.”

Op een schoonen morgen in Mei waren Bustianeddu en Manzèla vergenoegd onderweg naar de schaapskooi. Dat wil dan zeggen: de knaap zat op zijn paardje, want hij had niet zooveel ridderlijken zin, zijn plaats aan zijn zuster af te staan.

Maar Manzèla liep sneller dan Telaporca; zij was in staat heel Sardinië te voet door te loopen.

Manzèla had schoenen en kousen uitgetrokken en verheugde zich als haar naakte voeten op bedauwd gras trappen; als echter de stekels der distels haar staken, dan werd zij kwaad.

Men kan zich echter niets aardigers voorstellen, dan Manzèla als ze kwaad was. Zij was een echt kind uit het volk: onopgevoed, lief en luimig. Zij zei alles, wat haar in den zin kwam, en loog met de grootste beslistheid.

Overigens was zij zeer vroom en ging trouw naar de kerk.

Manzèla was achttien jaar oud, klein en teer; de diepzwarte haren waren over het lage voorhoofd gelegd, en de wonderlijk groote oogen keken nu eens onschuldig en vriendelijk, dan weer verbaasd, verlegen, toornig. Bustianeddu zei haar telkens, dat zij een bos meisje was, en ook dien morgen kregen zij bijna twist. Manzèla rukte een tak af en sloeg daarmee op den schimmel, zoodat deze verschrikt wegsprong. Maar Bustianeddu zat heel vast in het zadel, hield het oude dier spoedig weer in en riep zijn zuster toe: „Je bent werkelijk een slecht meisje.”

Toen nam Manzèla een steen op en was juist van plan, hem te gooien, toen een man uit het struikgewas trad en haar toeriep: „Hé, Manzèla, ook weer boven?” Het was Pedru Chessa, die eveneens van Nuoro kwam en reeds een half uur achter de twee liep.

„Ja, ook weer hier boven,” antwoordde Manzèla snibbig. „Je hebt mij in langen tijd hier niet gezien.”

„Ach ja, sedert eergisteren niet!”

Zij liepen tezamen verder. Bustianeddu reed vooraan en zong een Sardijnsch liedje; Manzèla beklagde zich bij Pedru over al de slechte en kwade streken van haar broeder. Maar de herder luisterde er nauwelijks naar; hij keek naar de hoogten met haar vervallen herten en scheen te dromen. Pedru was namelijk dol verliefd op het meisje, en sedert Zia Ventura hem had gevraagd, haar in 't oog te houden, had hij geen rust meer. Waar hij ging of stond, bij dag en bij nacht, zag hij steeds het aardige meisje voor zich. Hij

had alles goed overdacht en was besloten Manzèla tot zijn vrouw te maken. Want wat ontbrak hem? Hij was een aardige, krachtige jonge man, een flinke herder, hij had zijn kudden en een stuk weiland en kon onbezorgd zijn huishouden stichten. Het meisje was wel is waar nog heel jong en kinderlijk, maar dat gaf niets: zij konden gerust nog een paar jaar met trouwen wachten. De hoofdzaak was, haar liefde te verwerven.

Toen nu Pedru op dien morgen heel alleen met het meisje voortliep, overlegde hij, hoe hij het wel zeggen kon; maar zijn hart klopte hevig onder zijn fluweelen buis, en hij kon geen woord uitbrengen.

En toch moest hij eindelijk moed vatten, want in de verte werd reeds de hut zichtbaar. De zon stond reeds hoog en schoot zengende pijlen af; Pedru voelde, hoe zijn bloed kookte en hoe zijn hoofd en gezicht gloeiden.

Manzèla had haar hoofddeuk tot over haar oogen afgetrokken en liep onverschillig naast hem.

Pedru verslond haar bijna met zijn oogen en bespeurde een hevig verlangen haar in zijn armen te nemen.

„Manzèla,” zei hij eindelijk en bleef in de schaduw van een hoogte staan, die hen voor de hut verborg: „Manzèla ik moet je wat zeggen.”

Daar hij den ganschen tijd gezwegen had, zag het meisje hem verbaasd aan en bleef eveneens staan.

GAAT DE PRINS V. WALES ZICH VERLOVEN? Lady Rahel Cavendish (X), die als aanstaande bruid van den Prins van Wales, den Engelschen troonopvolger, in Londen genoemd wordt, op een morgenwandeling in het Hydepark in de Engelsche hoofdstad.

Pedru was erg bleek geworden van opwinding en Manzèla vroeg verschrikt: „Wat scheelt je nu?”

„Hoor eens,” ving hij aan, „houd je van iemand?”

„Neen... maar wat kan jou dat schelen?” zei Manzèla lachend. Zij had direct begrepen wat Pedru wilde, en lachte, lachte! Want zooiets had zij zich nooit voorgesteld.

Hij liet haar lachen, langzamerhand moediger wondend: „Ik ken een jongen man, die je liefheeft en je gaarne trouwen wil... als je van hem houdt, Manzèla...”

„Dat ben jij, niet waar?” vroeg zij openhartig, keek hem in de oogen en sloeg hem schertsend met den tak, dien zij nog altijd in de hand had.

Pedru kromp ineem, en een bliksem schoot in zijn donkere oogen op: „Ah, dus Manzèla hield van hem? Ja! Want anders zou zij zich niet zoo gedragen hebben. En na zooveel hoop en vrees kwam er een oneindig geluksgevoel in Pedru's hart, zoo onverwacht en verblindend, dat het hem geheel buiten zinnen deed geraken.

Plotseling echter stiet hij een schreeuw uit, die over de gansche hoogvlakte schalde. Wat was er gebeurd?

In zijn overmaat van blijdschap had Pedru geprobeerd Manzèla in zijn armen te sluiten — maar het meisje, het niet eens daarmee, had hem met haar tak een hevigen slag over het gezicht gegeven, die het oog van den jongen man getroffen had.

Zijn gezicht bloedde, en het oog deed zoo'n pijn, dat, als iemand anders dan Manzèla hem dat gedaan had, hij in de hut geijld zou zijn om zijn geweer of zijn mes te halen. Maar wat kon hij haar doen? Zonder een woord te zeggen, bukte hij zich over den beek en wiesch het bloed van zijn gelaat.

Manzèla sidderde van schrik; het was haar alsof ze een misdaad had gedaan. Eerst wilde zij wegloopen; daar zij echter zag, dat Pedru niet eens klaagde, trad zij op hem toe en stamelde een verontschuldiging. „Laat mij eens zien,” zei zij; „laat mij eens zien. Ach, wat heb ik gedaan.”

Pedru wendde zich van haar af zonder haar met een enkel woord te antwoorden. Terwijl Manzèla de handen in vertwijfeling ineem wrong, kwam Bustianeddu aange-loopen en vroeg wat er gebeurd was.

„Niets,” antwoordde Pedru; „ik ben gevallen en heb mij aan mijn oog bezeerd.”

Hij ging met den knaap mee naar de hut.

Manzèla volgde hen. Zij lachte niet meer. Ach, zij had nu gezien hoe er tranen uit zijn oogen vloeiden, uit de goede oogen van Pedru Chessa! —

Nu gebeurde er iets zeldzaams. Pedru werd van dien dag af aan zoo somber en schuw als Zio Nanneddu. Hij ging niet meer naar Nuoro, hij sprak niet, hij zong niet, hij lachte niet meer. En hij droomde ook niet meer. In de warme, sterren-heldere Juni-nachten, als de geur van het frissche hooi de stille lucht vervulde, dan zag Pedru niet meer Manzèla voor zich.

Als het meisje naar de schaapskooi kwam, keek hij haar niet eens aan. Ach, zij had Zia Ventura's heele tuintje kunnen vernielen, zonder dat hij haar had aangeroerd. Vaak, als hij den donkeren hoofddeuk en het roode gelaat van het meisje slechts opduiken zag, ging hij weg en verdween in het bosch als een roover...

En toch was Manzèla heel vriendelijk voor hem. Zij noemde hem vriend Pedru en vroeg Bustianeddu dagelijks naar hem. Zij kwam nog vaker naar boven en interesseerde zich voor alles. Als Pedru kaas maakte, hielp zij hem de steenen gloeiend maken, waarmee de melk aan 't karnen werd gebracht, en zij liet geen gelegenheid voorbijgaan, hem aan de geschiedenis met dien tak te herinneren. Maar hij was stil, heel stil. Hij liet haar praten, antwoordde niet, gunde haar geen blik. Wat was er tusschen die twee?

Manzèla beminde Pedru dol en hij, beminde haar niet meer. Manzèla maakte hem het hof, en hij bekommerde zich er niet om, maar ondervond een wreede vreugde: het gevoel van wraak.

Zij had hem in zijn gezicht geslagen — goed: dat was haar recht als meisje; maar nu wilde hij haar hart treffen, en het moest bloeden, zooals hij gebloed had. Hij wachtte slechts op een gunstige gelegenheid.

Intusschen verkijnde Manzèla bijna van liefde en be-roouw. Steeds weer moest zij aan de tranen denken, die zij op de wangen van den sterken man gezien had, die misschien nog nooit in zijn leven gehuild had.

Zij werd nog vromer dan eerst en bad steeds.

Doch de vrede keerde niet weer, het lachen op het aardige gezicht was verdwenen, en haar oogen keken droevig.

Allen bemerkten de verandering, en Zia Ventura zwoer, dat Manzèla behekst moest zijn. Het meisje geloofde het ten slotte zelf ook, en zoo werd besloten, gertezing voor haar te zoeken. Zij gingen dus naar Peppa Frunza, de dokteres.

Deze mat Manzèla in de lengte en in de breedte en zag uit deze meting duidelijk, dat het meisje sedert drie maanden behekst was. Toen stak Zia Peppa een vuur aan, wierp het touw erin, waarmee zij Manzèla gemeten had, verder rosemarijn, uileveeren, en nog vele andere wonderdadige dingen, en liet toen de zieke driemaal erover heen springen, terwijl zij zelf geheimzinnige gebeden uitsprak.

Deze kuur werd vaak herhaald, totdat Zia Peppa meende, dat Manzèla genezen moest zijn. Maar jawel! Het meisje was en bleef verliefd op Pedru. Zij liep gejaagd rond en vond nergens rust, slechts daar boven in Tresnuraghes, in den zonneshijn, die zich over het dorre gras, over de distels en stoppels uitgoot.

Daar boven was immers Pedru, die nooit meer lachte of zong; die zijn baard had laten groeien en met de vast opengekleemde lippen en sombere oogen knapper was dan ooit!

Zelfs Zio Nanneddu bemerkte Manzèla's dwaasheid en ergerde zich erover.

Maar wat te doen? Haar verbieden naar boven te komen? Neen, hijzelf zou het nooit verdragen, haar nooit meer te zien. Na lang beraad besloot hij, een andere weideplaats op te zoeken en die van Tresnuraghes tegen een kleine vergoeding aan Pedru te laten. In alle stilte maakte hij de zaak af, en toen zei hij op een dag tegen Manzèla: „Zeg aan je moeder, dat ik morgen met de kudde naar een andere plaats ga.”

„Pedru ook?” vroeg zij nieuwsgierig.

„Neen, hij blijft gedurende den herfst hier.”

Zij zei niets, maar in haar vertwijfeling nam zij een groot besluit en zocht den jongen herder op.

Hij was nergens te zien. In de diepe stilte van den heeten namiddag scheen de hoogvlakte in slaap verzonken. De schapen lagen slaperig in de schaduw van het woud, en hemel en aarde verdwenen aan den horizon in een heeten gloed.

Na lang zoeken vond Manzèla Pedru en ijde op hem toe. Zij sidderde als een espenblad en haar gezicht gloeide van hitte en opwinding.

Pedru stond op, keek haar aan en vroeg: „Wat is er? Waarom loop je zoo hard?”

„Is het waar, dat vader weggaat en jij hier blijft?” vroeg zij angstig.

Koel antwoordde hij: „Het schijnt zoo.”

„Dus... ik moet gaan... en je zegt mij niet, wie die jonge man was, die...”

Hij liet haar niet uitspreken. Met een stem, waaruit toorn, hartstocht, haat blonk, schreeuwde hij: „Ik was het.”

Manzèla was vernietigd. Nu was alle hoop verloren, want het was nu duidelijk, dat Pedru haar haatte. Zij kon niet meer. Zij viel op het gras en brak in tranen uit.

Bij het gezicht hiervan verbleekte Pedru en had een gevoel, dat nu niet precies klopte met hetgeen hij van zijn wraak verwacht had. Al zijn bloed stroomde hem naar zijn hoofd, en toch vond hij tegenover haar smart slechts een echt-dwaze vraag: „Wat scheelt je, Manzèla?”

Maar zij antwoordde niet, en Pedru verwijderde zich. En toen Manzèla zich moe gehuild had en naar de hut terugkeerde, toen nam Zio Nanneddu haar in een hoek en zei: „Manzèla. Pedru Chessa wil je tot vrouw.”

Grazia Deledda.

HET HUWELIJK VAN HEINDE EN VERRE

De „Hochzeitsbitter“, die zich in het Spreewald (Duitschland) tot op den noodigen dag heeft gehandhaafd. De Hochzeitsbitter gaat bij familieleden en kennissen rond, teneinde hen voor het huwelijk uit te noodigen.

De „Hochzeitsbitter“ in Tirol op zijn rondgang

Een boerenbruiloft-wagen in Boven-Beieren, de z.g. Kummerwagen, die de uitzet van de bruid naar haar nieuwe woning brengt.

Een bruiloft in Zweden.

De arijvende schipperskerk te Berlijn. Een huwelijk in een schipperskerk. De dominee leidt het jonge paar na het trouwen uit de kerk

Een boerenbruiloft in Roemenië.

HET GOUDLAND
NAAR HET DEENSCH VAN NIELS MEYN
GEAUTORISEERDE VERTALING

26)

oen werd het leger der Minaeërs ontdekt, wat de grootste verwarring teweeg bracht. De poorten werden in allerijl gesloten, er werd een sterke wacht uitgezet en de muren werden door krijgslieden bezet.

Hamru zag dat hij in de stad was opgesloten. Maar hij beschouwde het als een goed teeken. Als zijn soldaten de stad van buiten begonnen aan te vallen, zou hij hier van dienst kunnen zijn. Daarom had hij zich onder de menigte begeven en den stroom gevolgd die naar den tempel ijelde.

Nu begon de plechtigheid. De kolossale koperen poorten in den tempel werden wijd geopend, en in de diepte gloeide het reusachtige, gehoornde afgodsbeeld als een vorst der duisternis.

Als een stoet slaapwandelaars trokken de slachtoffers in hun lange witte mantels voorbij. De priesters droegen de zuigelingen en de groote kinderen werden door de wacht voortgeduwd.

De opperpriester trad naar voren en stak de handen uit. Zijn magere gestalte teekende zich donker en scherp tegen het gloeiende beeld af.

„Heer en Koning, God der scheppende krachten en der verwoesting,” riep hij, „onze zonen en dochters, jongelingen, maagden en zuigelingen wijden wij u, opdat gij ons verhooren zult en met uw woede de vermetelen treffe, die uw stad verwoesten willen.”

Het koor van priesters zette een juichlied in, en terwijl heel het volk mede gilde, werd het eerste offer aangebracht, Sibillat, de slavine. Het witte kleed werd haar afgenomen en de priesters legden haar met hangend haar op de gulzige handen van den god.

Inwendig vormden deze handen een gladde, schuine vlakke, die in den gloeienden oven uitkwam. Het ongelukkige meisje hield zich aan de kanten vast en zij slaagde er in zich een paar seconden vast te blijven houden. De ondraaglijke hitte bracht haar tot bewustzijn en zij uitte een hartverscheurenden kreet van ontzetting maar op hetzelfde oogenblik sloegen de priesters op de pauken en vermengde het snijdend geluid der fluiten zich met het wilde demonische gezang.

De laatste smartkreten van het ongelukkige slachtoffer en het afschuwelijke sissen en knetteren werd geheel door het lawaai verdoofd, terwijl het volgend slachtoffer de hooge trap werd opgedragen.

Het volk huilde en gilde, terwijl de fanatische priesters door de muziek de kreten en de sterke wierookdampen opgehitst, wilde dansen begonnen uit te voeren. Zij haalden lange messen te voorschijn en kwetsen er zich zelf mee, zoodat het bloed vloeide. Alles ter eere van den god.

De waanzin van den offerroes bereikte haar hoogste punt en Hamru was als verlamd van afschuw. Waren dit menschen die wilde, bloeddorstige schepselen, die zich hier bedwelmde aan afschuwelijke moorden? Hij wilde zich door de menigte een weg banen, maar bij de poorten bleef hij staan.

„Het water drijft af,” werd er geroepen, terwijl er een troep krijgslieden voorbij rende.

„De vijand is ons op de hielen!” riepen anderen. „Baal Moloch heeft zijn volk met zijn woede getroffen.”

Hamru holde met de verschrikte menigte voort, die plotseling bij het einde der breede straat bleef staan. Een gemetselde brug leidde over een breed kanaal, maar het water dat er anders voorbij stroomde, was verdwenen.

Hier en daar waren groote plassen, waarin glinsterende visschen spartelden.

Er was ook iets anders wat glinsterde en schitterde. In het lage gewelf onder den muur, waar het water anders uit de stadsgracht stroomde, die door den stroom gevuld werd, kwam een schare gewapende krijgslieden in het gezicht.

Hamru sprong op zij, want een regen van lange pijlen kwam op de uit elkaar wijkende menigte af. Zeven breede kanalen voorzagen de stad van water. Nu waren het zeven poorten geworden, waar de vijand op de loer lag.

De Minaeësche soldaten kwamen uit de drooggelegde kanalen te voorschijn om de verdedigers van de stad met pijlen in den rug aan te vallen, terwijl de anderen de muren van buiten bestormden. Een afdeeling bijlzwaiers verpletterde de poortwachters en

lichtte de zware poorten uit de scharnieren. Met een slag vielen de poorten ter aarde en lieten de zwaargewapende lansdragers door. Tusschen dezen baanden de kameelruiters zich een weg en zetten koers naar de haven om zich bijtijds van de groote galeien meester te maken, zoodat niemand vluchten kon.

De aanval was zoo onverwacht dat een geregelde weerstand onmogelijk was. De Punische krijgslieden lieten zich op hun post neerhouwen en de vijand verspreidde zich plunderend over heel de stad.

Hamru, die het zwaard van een gevallen soldaat had opgeraapt, ijelde naar den tempel terug.

Het voorplein was nu geheel leeg. Het laatste slachtoffer was sinds lang verdwenen in de gloeiende opening, maar in het allerheiligste vond hij den ouden Tabnit. De opperpriester lag op den kalen vloer met gescheurde kaftan asch op het hoofd te strooien.

„Baal-Moloch,” stamelde hij „hoor naar mijn stem. Laat uw volk niet boeten voor mijn valsheid. Ik dwaas, die geloofde, dat ik u, verhevene, bedriegen kon. Ontvang een zoenoffer, strek uw hand uit en verpletter de Minaeësche roovers.”

Hij stond op en Hamru week onwillekeurig achteruit. Er was iets grootsch over dezen gevallen Baalspriester, die niettegenstaande alles vasthield aan zijn overtuiging en zichzelf offerde om boete te doen voor zijn misdaden.

Tabnit ijelde weg en Hamru zag hoe hij zich de kleederen van het lijf scheurde en de trap op liep naar het beeld. Zijn naakt lichaam stak donker en scherp af tegen de brandroode ovendeur. Toen stiet hij een kreet uit en wierp zich in de vlammen.

Hij was het eerste en eenige offer dat zich vrijwillig gaf, maar toch hielp het niets. Hoogere machten dan Baal Moloch hadden besloten dat het Pun-volk ten onder zou gaan.

Hamru nam een brandenden fakkel en hield dien tegen een der uitgesneden houten zuilen. Die vette vlam en toen Hamru weg ijelde, was de tempel reeds van alle kanten door vlammen omgeven. Het was of Baal Moloch in eigen persoon kwam halen wat het zijne was.

Toen Hamru aan de breede marmeren trap kwam, die naar het tempelplein leidde, bleef hij verbaasd staan luisteren.

Schelle bazuinstooten verdoofden het triomfante-lijk gebrul der soldaten en de kreten der vervolgte, overwonnen Punen. De opperbevelhebber blies het sein dat allen zich verzamelen moesten en weedingen, die niet gehoorzaamde. Hamru schudde het hoofd. Nu ging alles juist zoo goed. Zwarte rook en roode vlammen lekten reeds verscheidene witte marmeren paleizen. De rook zou de gloeiende zon verduisteren, terwijl lijken van gedooide en vermoorde Punen bij honderden de breede geplaveide straten dekten. Voor den avond zouden allen gedood zijn en de stad geplunderd en gereed voor de verwoesting van het vuur, terwijl de slaven de muren zouden afbreken.

Reeds morgen vroeg zou Ek, de overwinnaar, een mand met asch van de verwoeste stad in handen kunnen nemen en een handvol naar de vier windstreken uitstrooien ten teeken dat de plaats voor eeuwig aan onzichtbare, booze geesten was overgegeven.

Maar als Ek nu zijn mannen bij elkaar riep, zouden verscheidene stadsbewoners zich in hun huizen kunnen opsluiten en daarmee een vesting vormen, die afzonderlijk belegerd moest worden.

Verbitterd snelde Hamru naar de markt van de stad, waar de bazuinen zich lieten hooren. Ongeregelde horden van krijgslieden met het harnas met bloed bevlekt en oogen, die van woede en moordlust fonkelden, renden denzelfden weg op.

Op de markt stond Ek zelf. Zijn gelaat gloeide van woede, maar voor hem stond Jatro, de hoofdman van de zwaargewapende soldaten. Zijn oogen straalden van trots.

De bazuinblazers bliezen op hun instrumenten dat hun wangen er bijna van barstten, terwijl de soldaten van alle kanten kwamen aanstormen.

„Wat heb je tot je verontschuldiging in te brengen?” donderde Ek, „heb ik niet iedere plundering ten strengste verboden, voor dezen man zijn bezittingen terug gevonden heeft?” Hij wees naar een Punischen overlooper, die op de steenen lag, terwijl het bloed hem uit een wonde in de borst vloeide.

Jatro had in strijd met Ek's bevelen order gegeven om de stad te plunderen, en toen de Pun, vertrouwend op Ek's gegeven woord naar zijn huis ijelde, vond hij niets dan een rookende puinhoop en de lijken van zijn gezin.

Hij was naar de markt teruggekeerd om zich aan Jatro te beklagen, die hem antwoordde, door hem neer te houwen, op hetzelfde oogenblik dat Ek zich vertoonde.

„Deze stad moet verwoest, op bevel van koning Piru,” riep Jatro, terwijl de opgehitste soldaten hun

tevredenheid te kennen gaven. „Mijn woord moet hier gevolgd,” riep Ek. Toen scheen zijn hand bliksemschichten te verwekken. Zijn geweldig zwaard suide in de lucht en het hoofd van Jatro vloog de markt over, terwijl diens lichaam voor Ek's voeten viel, alsof de man zich op de knieën had willen werpen.

Ek keerde zich om en kreeg Hamru in het oog die vlak bij hem stond. Hij begroette hem met een vreugdekreet, en zijn stralende glimlach weerkaatste zich dadelijk op het gelaat van den jongen Minaeër.

Ek liet hem het opperbevel over de zwaargewapenden over, en Hamru bloosde van vreugde over die eervolle promotie.

Toen beval hij dat alles wat er van kostbaarheden in de stad gevonden werd, op de markt opgestapeld zou worden en dat Jatro's hoofd aan een paal midden op de markt geslagen zou worden, terwijl een wacht verkondigen zou dat het een ieder zoo gaan zou die het waagde om te plunderen of te stelen, zonder aanzien van rang of stand.

Na op die wijze zijn macht getoond te hebben, trok Ek zich, door zijn lijfwacht gevolgd, terug. Hij had zijn verblijf gevestigd op het prachtige landgoed van Ipsar, dat in overvloedige welde en pracht niet voor het paleis van Schahar in Karnau behoefde onder te doen.

Hamru liet in de stad alle huizen onderzoeken. De weinige bewoners, die niet onder de wapens der overwinnaars gevallen waren, werden uit hun schuilplaats te voorschijn gehaald en g'boeid, terwijl al het goud en zilver en verdere schatten op de markt werd opgestapeld.

Hamru was Ek's woord gedachtig en zorgde er nauwgezet voor dat zijn bevelen werden uitgevoerd.

HOOFDSTUK XVI.

Het grootste van alles.

„Geef mijn kind terug en al mijn rijkdommen zijn de uwe.” Ipsar, de voornamelijk koopman, lag voor Ek geknield en bonsde wanhopend met het hoofd op den met goud ingelegden mozaïekvloer van de prachtige zaal. Hij trok de haren uit zijn grijzen baard en scheurde zijn schitterende kaftan in slarden.

Ek glimlachte. Daar lag die man aan zijn voeten en bood hem in zijn wanhoop al zijn bezittingen aan, waarvan Ek zich reeds had meester gemaakt.

Ipsar was onverwacht thuis gekomen met drie rijkbeladen galeien, maar op zee reeds had men de rookzuilen van de brandende stad gezien. Met angstig kloppend hart had hij zijn roeiers aangemaand tot spoed en toen de galeien nader kwamen, zagen zij dat de stad in lichte laaie stond.

Niemand vermoedde dat het 't werk van den vijand was. Ipsar dankte inwendig de Voorzienigheid dat hij Tabita naar zijn landgoed had laten brengen voor hij vertrok. Het groote verlies, dat de brand van zijn paleis veroorzaken zou, beteekende niets als zijn eenig kind maar in leven was.

Nader, steeds nader kwam zijn schip, maar plotseling hielden de roeiers in, zoodat het schuim om de riemen spatte en de slaven van de banken vielen. Een kleine, rijkuitgeruste boot met een rood, driehoekig zeil legde aan en een man aan den voorstevanwenkte Ipsar, die zelf op den uitkijk stond met levendige gebaren. De galei naderde langzaam de kleine zeilboot.

„Ik groet u, Ipsar,” riep de man van de boot, „maar ik breng u slechte tijding.” Zijn boot legde aan en hij werd op dek van het groote schip geholpen, waar hij zich aan de voeten van Ipsar wierp.

Het was een der chefs van de tempeldienaars, die bijtijds weggeslopen was, toen de vijand de stad binnentrok en het moorden begon.

Ipsar bukte en greep hem hard bij den schouder.

„Spreek,” riep hij, „welke tijding breng je?”

„De slechtste van allen,” antwoordde de tempeldienaar, „de Minaeësche heirscharen zijn Baal Moloch's stad binnen gedrongen en laten geen steen op elkaar en moorden en onteeren de weerlooze inwoners. Onverwacht zijn zij ons overvallen, aangevoerd door een afschuwelijken menscheneter uit een onbekend land. Ons groote leger werd verpletterd, en Baal Moloch zelf heeft zijn aangezicht in woede afgewend.” Hij vertelde van den raad van de overheid en het offer van menschen en kinderen, terwijl Ipsar doodsbleek toelisterde.

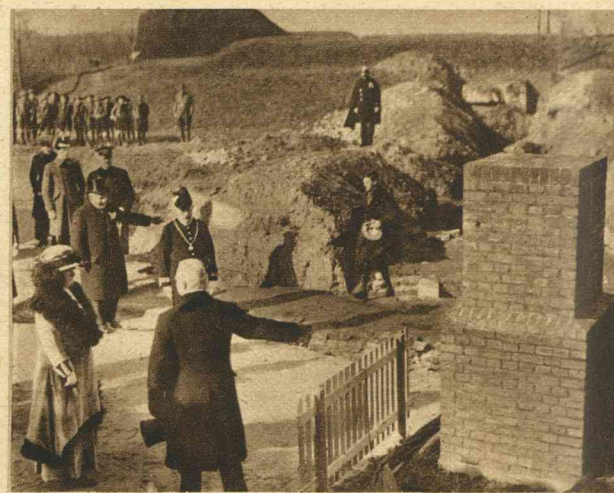
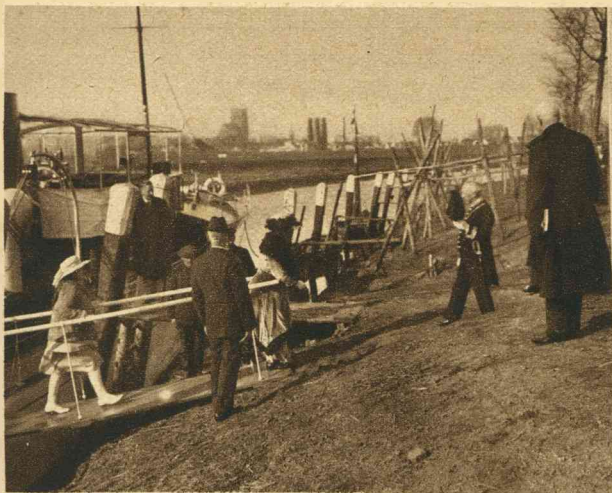
„Maar Tabita?” riep hij, toen de man zweeg. „Mijn eenig kind, waar is zij?”

„Ook Ipsar's dochter was onder de uitverkorenen,” zeide de tempeldienaar bevend. „Ik zag haar uit het paleis halen. Zij was het eerste offer.”

„Je liegt,” gilde Ipsar buiten zichzelf, „je hebt gezegd dat de stad omsingeld was toen de raad vergaderde. En ik had Tabita naar buiten gezonden voor ik vertrok.”

(Wordt vervolgd),

DE BRIELSCHE HERDENKINGSFEESTEN

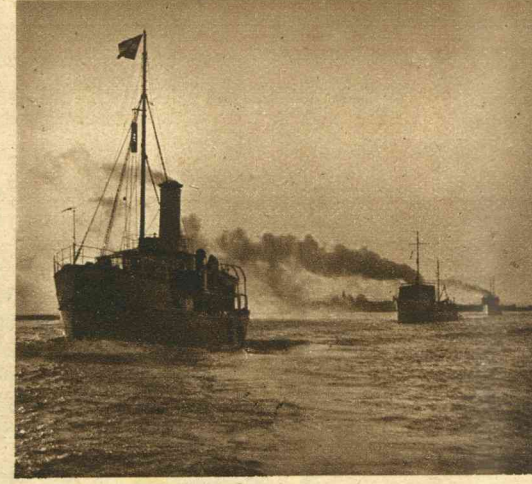
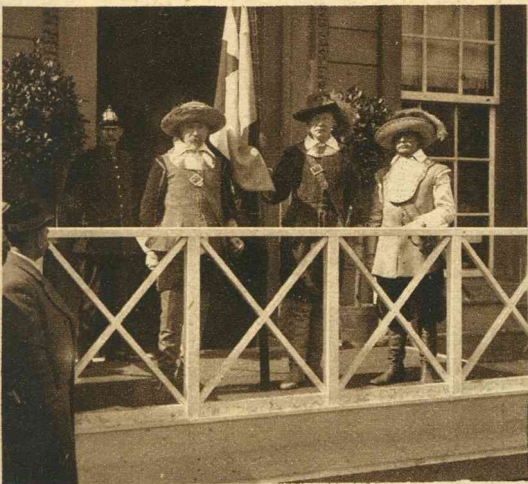
De Brielsche herdenkingsfeesten.

Links: De aankomst van H.M. de Koningin en Prinses Juliana, begroet door den burgemeester van den Briel, Mr. F. J. D. C. Egter van Wissekerke. *Midden:* De koninklijke familie door onzen fotograaf gekiekt na de inspectie der eerewacht. *Rechts:* De onthulling door de Koningin van het monument, dat ter herinnering aan de inname der stad door de Watergeuzen, aan de Noordpoort is geplaatst.

De Brielsche herdenkingsfeesten.

Links: De Brielsche veerman Coppelstock brengt den eisch der Geuzen tot overgave van de stad naar de Burgemeesteren over. *Midden:* Lumey, de bevelhebber der Geuzenvloot, vaart naar den Briel. *Rechts:* De bestorming van de Noordpoort.

De Brielsche herdenkingsfeesten.

Links: Het hoofdbestuur van „Volksweerbaarheid“ met de door deze vereniging aan den Briel geschonken „vrijheidsvlag“, poseert voor onze fotograaf. *Midden:* De enorme menigmenigte in de versierde straten. *Rechts:* De „Hydrograaf“ met de koninklijke familie aan boord en geëscorteerd door twee torpedojagers, keert van Brielle naar Vlaardingen terug.

Ex-keizer Karl overleden.

Op 34-jarigen leeftijd is ex-keizer Karl op Madeira, zijn ballingsoord, aan griep gestorven. Hierboven een der laatste foto's van den gewezen monarch temidden van zijn gezin.

Het koor van de Sixtijsche kapel te Rome in ons land.

Onder leiding van het Concertbureau Dr. G. de Koos, dat ook de tournée's Sarah Bernhardt en Leopoldine Konstantijn verzorgde, zal weldra in ons land een reeks uitvoeringen van gewijde muziek gegeven worden door het wereldberoemde koor van de Sixtijsche kapel te Rome. Onnoodig te zeggen, dat dit een groote en belangrijke gebeurtenis is in het Nederlandsche muziekleven. Hierboven, links: Casimili, kapelmeester van het koor van de Sixtijsche kapel. Rechts: Dr. G. de Koos.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

De verzorging van het gelaat.

Het gelaat kan men den spiegel noemen van den geestelijken en lichamelijken toestand van den mensch: een tevreden, kalm gemoed weerspiegelt zich in het gelaat, terwijl zorgen, kommer en verdriet er diepe groeven in aanbrengen. Maar ook het lichamelijke wel en wee wordt door het aangezicht uitgedrukt: een frisch, blozend gelaat is een teeken van gezondheid; een bleke gelaatskleur duidt — meestal — op bloedarmoede, een gele kleur op leveraandoening, een blauwachtige op een hartkwaal en een te roode kleur op congestie naar het hoofd. Men ziet: voor wie de kunst verstaat, is het gelaat als een open boek.

Bij een volkomen gezond mensch moet de gelaatskleur rein en matig rood eruit zien; de oogen moeten aangenaam glanzen en de lippen moeten frisch zijn. Wordt het gelaat ontsierd door vlekken of puistjes of matte oogen, dan is dit een teeken van nerveuze aandoeningen of van stoornis der spijsvertering. Beter dan alle toiletmiddelen zijn daarom vlijtige wandelingen, eenvoudige kost en slapen met 'n open venster. Op die manier kan men deze vijanden der schoonheid van het gelaat weren.

Schadelijk voor het gelaat is een te vaak gebruik van zeep en van warm water. Ook gebruike men voor het aangezicht nooit anders dan overvette of neutralezeep. Koude wasschingen en aangezichtsbaden van 24° C. zijn de beste middelen om het gelaat frisch en rozig te maken. Bij een bleke gelaatskleur kunnen wissel- en aangezichtsbaden goede diensten bewijzen. Hierbij dompelt men het gelaat eerst in warm water van 35° C. tot 40° C. en dadelijk daarna in koud water van ongeveer 15° C.

Bij een gevoelige huid komen veelvuldig zomersproeten voor. Deze kan men trachten te bestrijden door ze te bestrijken met citroensap.

Nuttige Wenken.

Sponzen mogen niet met heet zeepwater in aanraking komen, daar ze daardoor vettig worden en gemakkelijk kapot gaan.

Bij het onderhoud van geverfd houtwerk moet men steeds zorgen, dat de verf niet aangetast wordt, hetgeen wel geschiedt als men heet water, groene zeep, brusselsch zand

De nieuwe Mode.

Een voorjaarscostuum, dat den naam origineel in ieder opzicht waard is. Het is vervaardigd uit gestreepte wollen stof. De sluiting van het jasje wordt op zeer eigenaardige, artistieke manier gevormd door middel van een ring, waardoor de rechter slip getrokken wordt.

of soda gebruikt. Het is dus aan te raden, het houtwerk niet vuil te laten worden, dan behoeft men ook geen gebruik van scherpe middelen te maken.

Overschoenen neme men met spons en zeem af en wrijf ze een enkelen keer met zwarte was op.

Vuile melkglazen make men eerst met koud water schoon. Men kan ze dan het gemakkelijkst reinigen en ze blijven het helderst. Men droge ze af met linnen doeken.

Recepten.

Fritures.

Benodigd: 1 ei, 70 gram bloem, 15 gram maïzena, 1 d.L. melk, 1/2 lepel slaolie, zout.

Bereiding: De bloem en de maïzena worden in een kom gedaan, in het midden wordt een kuiltje gemaakt en daarin het geklopte ei, zout en slaolie gegoten. Dan roert men de bloem er voorzichtig door en voegt er melk aan toe als het deeg te stijf wordt. De klontjes worden uit het beslag geroerd en de rest van de melk erbij gedaan. Het frituurijzer wordt in frituurvet heet gemaakt, even in het beslag gedompeld en in het vet bruin gebakken. Dan laat men de friture op een grauw papier uitdruppen. Het vet moet onder het bakken goed heet blijven, het ijzer moet niet te diep in het beslag gedompeld worden; ook moet het ijzer niet meer in het vet gedompeld worden. Anders wordt het te vet en kleeft het deeg niet aan het ijzer.

Fransche omelet.

Benodigd: 4 eieren, 4 lepels water, wat zout, 30 gram boter.

Bereiding: De eieren worden met het zout en het water geklopt gedurende een minuut. In de koekenpan maakt men de boter warm. Ze mag echter vooral niet bruin worden. Hierop giet men nu de eieren en met een vork of een mes wordt er voortdurend in geprikt, totdat de geheele massa gestold en de onderkant lichtbruin gebakken is. Daarna legt men de omelet in drieën gevouwen, op een verwarmden schotel. Men kan de omelet met vleeschfarce of ragout vullen, of haar met gehakte tuinkruiden of geraspte kaas bestrooien.

Wenscht men een zoete omelet, dan klopt men suiker door de eieren en belegt de omelet met gelei, geconfitje vruchten of marmelade.

VOOR DE JEUGD

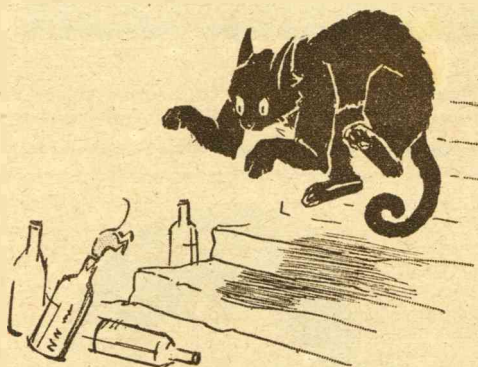
MIES EN MUIS.

II.

Ik bereikte evenwel zonder ongeval de trap en daar zag ik plotseling iets wat me tot redding kon dienen. Onderaan de trap lagen eenige leege flesschen. Ik verzamelde al mijn krachten en met een enormen aanloop sprong ik „Waarheen sprong u, Grootmoeder?“ vroegen angstig de kleine muizen.

„Ik sprong door den nauwen hals in een der flesschen!“ Het zwarte ondiep kwam achter mij aangesprongen,

maar net te laat. Toen hij de onderste trede der trap bereikte, zat ik in mijn glazen schuilplaats . . . Het was vermakkelijk, den snuit van de kat te

zien. Ik lachte, dat kan ik jullie verzekeren, om het teleurgestelde en woedende gezicht.

Maar mijn pret zou spoedig eindigen. Mies nam de flesch tusschen zijn voorpooten en keek met één oog door den hals der flesch. Zijn blik voorspelde mij niets goeds en mijn hart begon dan ook te kloppen van angst.

Nou, daar was wel reden voor.

Plotseling voelde ik mij met flesch en al opgenomen . . . O, kinderen wat er toen gebeurde was vreeselijk. Zwartkop had de flesch opgenomen en stak ze onderste-boven met den hals in zijn grooten muil. Ik weet niet meer wat ik deed om niet naar beneden uit de flesch te vallen. Ik zag niets dan zijn scherpe tanden, zijn lange roode tong en aan het eind een groot keelgat. Gelukkig had ik de tegenwoordigheid van geest, om mij als een bal in elkaar te rollen, zoodat

ik niet uit den nauwen hals van de flesch kon vallen.

Onnoodig te zeggen, dat ik de oogen gesloten had, om niet van schrik te bezwijken. Opeens viel ik naar beneden op den bodem van de flesch. Ik opende de oogen, Mies had de flesch tusschen de achterpooten genomen en probeerde nu een van zijn voorpooten in den hals van de flesch te steken. Jawel, kun-je begrijpen! Hoewel al mijn ledematen mij zeer deden door al dat heen en weer schudden in die flesch, moest ik toch lachen om de vergeefsche moeite van dekat.

„Zal hij mij nu eindelijk met rust laten?“ dacht ik, „nu hij ziet dat hij mij toch niet krijgen kan.“

Het opgeven? Morgen brengen! Neen, ik kende het zwarte monster nog niet.

Opeens werd ik opgenomen, naar rechts en naar links, naar omhoog en omlaag geworpen en rondgeslingerd op een onbeschrijfelijke wijze. Maar hoe versuft ik ook werd door dat wilde rondslingeren, mijn vijand slaagde er niet in, mij uit mijn veilige schuilplaats te krijgen.

De kater was buiten zichzelf van woede; zijn oogen schoten vuur en hij knarste op de tanden. Ik had nu in het geheel geen lust meer om te

lachen, want ik was uitgeput, mijn weerstand raakte ik kwijt en ik begreep heel goed, dat als deze vreeselijke strijd nog eenigen tijd voortduurde, ik mij niet langer zou kunnen verdedigen tegen de aanvallen van mijn afschuwelijken vijand. Ik zou mij op een zwak oogenblik door den hals uit de flesch laten glijden en dan . . .

Ik was wanhopig, kinderen, toen er opeens een oogenblik van kalmte intrad.

Zwartkop was blijkbaar zeer vermoeid door de gymnastische kunsten, die hij had uitgehaald. Nu tilde hij de

flesch op tot vlak bij zijn oogen en ging mij zoo zitten bekijken, zonder zich te bewegen.

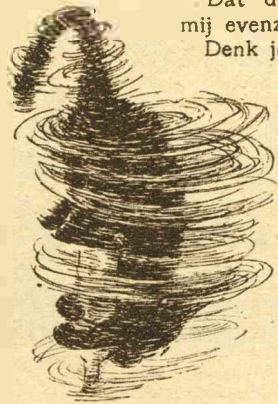
Dat duurde tien lange minuten, die mij evenzoo veel uren toeschenen.

Denk je mijn vreeselijken toestand eens in, kinderen!

Slechts een dun stukje glas scheidde mij van den verschrikkelijken muil van mijn tegenstander.

Je kunt mij gelooven of niet, maar ondanks mijn angst begon ik mijn toestand eens nauwkeurig te overdenken.

„Als je ontsnapt, Grisette,“ zei ik tot mijzelf, „dan kun je je er op beroemen, dat je de eerste muis bent, aan wien het gelukt is om van heel

dichtbij den stompzinnigen snuit te bekijken van den doods-vijand van je geslacht.“

De katten, lieve kinderen, hebben een leelijken, platten neus, zooals geboren misdadigers; daarbij een afschuwelijk breed muil, die hun een uitdrukking van beestachtige wreedheid geeft, waarvan je alleen een goede voorstelling krijgt als je de gelegenheid hebt ze te bekijken van zoo dichtbij als ik.

(Slot volgt).

Ons Babelhoekje.

Het is mij gebleken, dat het nieuwe prijsraadsel no. XXVI voor velen nog al moeilijkheden oplevert, omdat niet begrepen wordt, wat er eigenlijk moet worden opgezocht. We zullen het dus nog wat nader verklaren. Op de vier afbeeldingen, die in de beide vorige nummers voorkomen, ziet men takken met en zonder bladeren. Sommige van die takken en bladeren zijn insecten, die zóó sprekend op een tak of blad gelijken, dat ze er haast niet van te onderscheiden zijn. Jullie moet nu die takken en bladeren één voor één nauwkeurig bekijken en uitvinden of het een stuk van de plant of een insect is. Dit geldt voor de opgave 1, 2 en 4. Opgave 3 stelt een stuk boomschors voor, waarop een vlinder zit, die precies als de schors gekleurd is. Waar zit die vlinder? Ik hoop dat het jullie nu wel gemakkelijker zal vallen het prijsraadsel op te lossen.

OOM TOM.

DE ROOFSPIN

DOOR STEIN RIVERTON

GEAUTORISEERDE VERTALING VAN

Mevr. D. LOGEMAN-v. d. WILHIGEN.

3)

EINAR was blij eindelijk thuis te zijn. Hij opende al de vensters in zijn studeerkamer, zoodat de heerlijke morgenlucht, vervuld van de bloemengeuren uit den tuin, naar binnen kon stroomen.

Hij ging voor de groote schrijftafel zitten, zuchtte en mompelde:

„Eindelijk afgeloopen, eindelijk rust.”

Op tafel lagen eenige brieven, die hij doorkeek. O.a. een uitnodiging voor een souper bij Toten. Onderaan de invitatie had de kamerheer zelf geschreven: „Je zult interessante kennissen maken.”

Einar legde de brieven onverschillig opzij. Maar onder aan den stapel, vond hij een kleine vierkante enveloppe, die hij haastig opende. Naam en adres waren door een fijne dameshand geschreven.

Einar opende ze en las het briefje tweemaal over. Toen glimlachte hij gelukkig en kuste het papier.

Maar hij moest in bed zien te komen. Hij had nog een roos in zijn knoopsgat van het diner. Die begon te verwelken en uit te vallen. Hij haalde ze uit het knoopsgat en wierp ze weg. De roos bleef op den grond liggen naast een stukje wit papier.

Einar raapte het papier op. Hij hield niet van wanorde in zijn studeerkamer. Wat was dat voor een papiertje? Hij bekeek het — en stond toen plotseling van zijn stoel op.

„Hemel,” mompelde hij, „hoe ter wereld —” Hij was zenuwachtig, keek weer naar het papiertje en begon te beven.

Het stukje papier was van buitengewoon groot belang. Hij zou het voor geen geld ter wereld hebben willen missen.

Hoe was het daar op den grond gekomen?

Einar streek met de hand over het voorhoofd en trachtte zijn angst te overwinnen.

Hij had dat papier immers zelf 's middags in het ijzeren kistje gelegd. Dat herinnerde hij zich heel goed. Hoe kon het dus...

Hij werd steeds opgewondener. Hij nam zijn sleutelbos en de sleutels rammelden onder zijn handen.

„Onmogelijk,” riep hij, terwijl hij halffluid een gedachtengang vervolgde. „Het kan niet mogelijk zijn.”

Plotseling bleef hij staan. Er viel hem iets in.

Hij had immers zelf gisteravond twee maal het kistje geopend. Eerst toen hij het geld en dit papiertje er in legde. Daarop, toen hij door een onverklaarbaren angst gedreven, naging of hij het kistje wel goed gesloten had.

Natuurlijk was het papiertje er de laatste maal uitgewaaid. Dat kon niet anders.

„Natuurlijk,” trachtte hij zichzelf te troosten, terwijl hij de secretaire opende en het kistje eruit haalde.

Eerst bekeek hij het nauwkeurig van alle kanten, waarop hij tevreden knikte. Niemand had het aangeraakt. En het openen kon hij alleen, daar niemand anders het geheim van het letterslot kende.

Hij verzette de letters en drukte op het slot. Het slot sprong open, was perfect in orde.

Hij moest om zijn eigen angst lachen. Hij zag geesten op klaarlichten dag. Stel je voor dat hij, de nuchtere zakenman, zenuwachtig en bijgeloovig begon te worden! Het werd heusch tijd voor hem om naar bed te gaan.

Snel hief hij het deksel op.

Einar staarde vol schrik en verbazing in het kistje. *Het geld was weg.*

Geen öre over van de vijf en twintig duizend kronen.

Hij kon het op het eerste gezicht onmogelijk vatten. Als een waanzinnige graaide hij in de papieren die in het kistje lagen rond, en wierp ze op den grond. Er was geen enkel bankbiljet onder.

Hij was dus bestolen. Maar hoe, hoe...

Weer onderzocht hij het letterslot. Dat was in orde. En het kistje kon alleen maar geopend worden met behulp van het eene woord, dat hij alleen kende. Dat eene kleine woordje dat hij aan geen enkel levend wezen had medegedeeld, en dat niemand raden kon.

Het groote verlies deed hem op zich zelf minder aan dan de onverklaarbare wijze waarop deze diefstal gepleegd was.

Plotseling viel hem een gedachte in, die hem ijskoud van schrik maakte, een vreeselijke gedachte.

Vijf en twintig duizend! Hij bedacht hoe Charlie schrikte, toen hij die som in het rijtuig noemde. Hij herinnerde zich de woorden van Valentine: „Charlie, red je mij?” En hij herinnerde zich wat Stiegel hem verteld had van de „roofspin”. Zou Charlie —? Hij durfde niet verder denken.

Hij was thans weer geheel de kalme handelaar, die wist wat hij wilde. Hij raapte de papieren op en legde ze weer in het kistje. Daarop belde hij den knecht.

„Is er iemand hier geweest?” vroeg hij.

„Neen, er is niemand geweest.”

„Is mijn broer thuis gekomen?”

„Ja.”

„Wanneer?”

„Een uur geleden.”

„Alleen?”

„Ja, in een huurrijtuig.”

„Ging hij dadelijk naar zijn eigen kamer?”

„Ja, maar hij bleef er maar even. Daarop ging hij met een kaars in de hand naar beneden.”

„Waar ging hij toen heen?”

„Naar uw kamers.”

„Ging je mee?”

Een Poppenhandelaar in Mexico op Palmzondag.

Bovenstaande foto brengt een eigenaardig Palmzondaggebruik in Mexico in beeld. De poppen stellen Judas, den afvalligen apostel voor. Eenige dagen vóór Paschen laat men de pop door middel van een lont uit elkaar springen.

„Neen, ik kon hem door mijn raam zien.”

„Was hij hier lang?”

„Een half uur.”

„Hoorde je in dien tijd leven in de kamer?”

„Neen, ik zei immers, dat hij alleen was. Toen hij de kamer uit kwam, had hij ook een kaars in de hand. Ik ging hem op de trap tegemoet, om te vragen of er iets van zijn dienst was.”

„Hoe zag hij er uit?”

„Bleek als de dood.”

Einar voelde dat hij het erg te kwaad kreeg.

„Zei hij iets?”

„Alleen maar: Goeiennacht, goeiennacht Johannes. Maar hij deed zoo vreemd. Ik geloof dat hij ziek is. U zou eens op hem moeten letten, meneer.”

„Je kunt gaan,” zeide Einar.

De oude knecht vertrok.

Falkenberg bleef als verlamd staan. Twijfel was niet langer mogelijk.

Plotseling werd hij opgeschrikt door het geluid van een schot, een revolverschot. Hij vloog overeind en gilte:

„Charlie!”

Hij holt de trap op en stuift de kamer van zijn broer in, angstig gillend: „Charlie, Charlie!”

Maar er komt geen antwoord.

In Charlie's atelier grijnzen al de omgekeerde doeken hem tegemoet en ziet hij zijn broer op een stoel zitten met het gelaat naar het daglicht gewend. Uit een wond uit den linkerslaap siepelde het bloed over wang, boord en vest.

Einar haastte zich naar hem toe.

Charlie was dood. De revolver hield hij nog vast in de hand geklemd. Een onuitsprekelijk verdriet

maakte zich van Einar meester. Aan het geld denkt hij niet. Hij denkt alleen maar aan zijn broer, zijn speelkameraad uit de jongensjaren, hij herinnert zich Charlie's groote liefde en beminnelijkheid, zijn mandoline, zijn weemoedige liederen.

„Er ligt een papier op de tafel,” mompelt Einar verstrooid.

Hij nam het op en las het.

„Beste broeder, ik ben onschuldig,” leest hij.

Einar streek den ongelukkige over het haar en sloot hem de gebroken oogen.

III

„Beste broeder, ik ben onschuldig.”

De eerste oogenblikken was Einar als verlamd. Voor dat stomme geld, — dat kan niet mogelijk zijn, dacht hij. En weer riep hij zijn broer bij den naam: Charlie! Charlie!

Einar nam weer het papier op en herlas de woorden, die zijn broer geschreven had, voor hij de vreeselijke daad beging: „Beste broeder, ik ben onschuldig.” Verder stond er niets. Wat beteekenden die woorden? Zou iemand anders zich dan van het geld hebben meester gemaakt? Charlie was immers vannacht op Einar's kamer geweest. In ieder geval wist hij van den diefstal af, en daarom had hij zich misschien doodgeschoten. Zich dood geschoten! Einar keek weer naar den doode. En de anders zoo koelbloedige man, werd ten prooi aan het heftigste verdriet, hij liep wanhopend tusschen de omgekeerde doeken rond, luid roepend.

Opeens kalmeerde hij, toen hij voorzichtige voetstappen in de aangrenzende kamer hoorde. De oude knecht was in aantocht. Einar ging hem tegemoet.

„Wat is er?” vroeg hij.

„Ik hoorde een schot,” stamelde de oude man, „en ik zag u naar boven hollen.”

„Mijn broer is dood,” zeide Einar.

De oude knecht verborg het gelaat in de handen. Johannes was zoo aangedaan, dat het lang duurde eer hij iets zeggen kon.

„Houd je kalm,” zeide Falkenberg, „er valt niets aan te veranderen. Help me om hier wat orde te brengen.”

Zij gingen samen het atelier in, waar de aandoening hun bijna weer te machtig werd.

Zij wuschen Charlie het bloed van het gelaat en legden hem op een divan.

Daarop ging de knecht den dokter halen, die den dood moest constateeren. Onderwijl trok Einar zich in zijn studeerkamer terug, waar hij in gepeins verzonken bleef zitten.

Het tooneel in het Grand Hôtel stond hem steeds voor oogen, toen hij Valentine Charlie had hooren toefluisteren: „Red je me, Charlie?” En hij werd meer en meer overtuigd, dat er een verband bestond tusschen deze smeekbede en wat er dien nacht gebeurd was.

Weer onderzocht hij het ijzeren kistje en bevond het volkomen in orde. Er was zelfs geen krasje op. Het letterslot moest geopend zijn door iemand die het woord kende. Maar hij kende immers het woord maar alleen. Hij had 't niemand toevertrouwd. En men kon het onmogelijk raden. Alles scheen hem zoo zonderling, zoo geheimzinnig mogelijk. Hij stond tegenover een raadsel waarin hij absoluut geen licht zag.

Hij dacht aan geen rust meer. Het was langzamerhand morgen geworden en er begon reeds leven te komen op straat. Einar bemerkte dat hij nog steeds in rok was. Hij nam een bad en verkleedde zich. Door het bad verfrischt en in gewone dagelijksche kleeren, was hij weer geheel zichzelf. De dokter bezocht hem en sprak een paar vriendelijke, deelnemende woorden.

„Ik kan er u in ieder geval mee troosten, dat uw broer oogenblikkelijk gestorven is. Het eene schot was doodelijk.” De dokter had de revolver in de hand.

„Wat zal ik hiermee doen?” vroeg hij.

„Geef die maar aan mij,” antwoordde Einar.

Het was een van Charlie's beste revolvers. Op de kolf stonden Charlie's initialen in zilver gedreven. Einar onderzocht den loop.

„Er zit nog een kogel in,” zeide hij.

Hij wilde de patroon er uithalen, maar bedacht zich.

„Neen, ik zal die er maar in laten, die kan nog te pas komen.”

Daarop sloot hij de revolver weg.

Om halfelf verscheen volgens afspraak meneer Stiegel. Hij was zeer ernstig en drukte Einar hartelijk de hand.

„Ik hoor dat uw broer gestorven is,” zeide hij.

„Zoo, — is 't al in de stad bekend? Wat zeggen de menschen?”

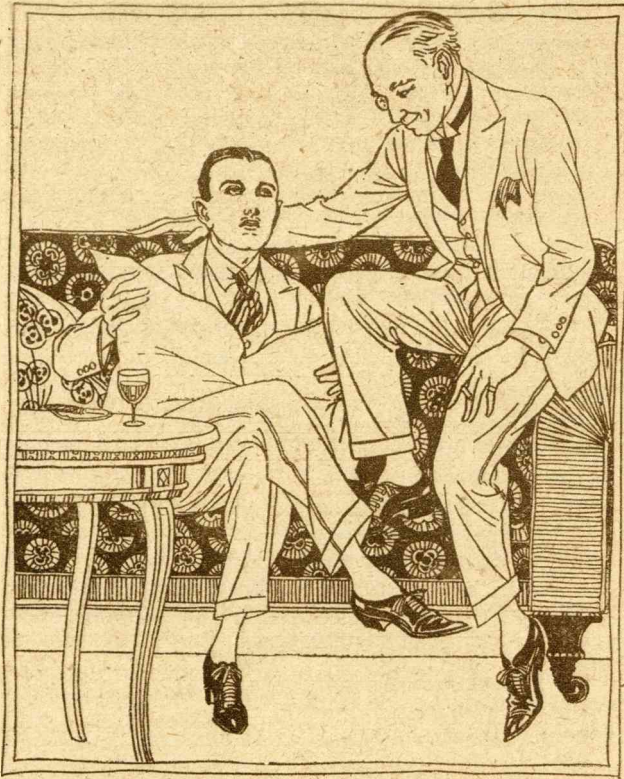
„Er wordt verteld dat hij zeer plotseling gestorven is.”

(Wordt vervolgd).

PANDER
& ZONEN

DEN HAAG **AMSTERDAM**
ROTTERDAM

Speciale Inrichting voor
Markiezen en Zonneschermen
tegen concurrerende prijzen.

„Moedigde haar vader je nogal aan?“
„Hij rookte een van mijn beste sigaren en leende vijf-entwintig gulden van me.“
„Dan heb-ie haar, hoor kerel! Want het blijkt immers duidelijk, dat-ie jou al als een lid van de familie beschouwt.“

Grapjes.

Mijnheer Jansen was aan een diner genoodigd. Hij zat naast de gastvrouw en deed alle mogelijke moeite, zijn buurdame aangenaam te zijn. Daardoor vergat hij zelfs te eten.

„U schijnt niet veel eetlust te hebben, Mijnheer Jansen,“ merkte ten slotte de gastvrouw op.
„Hoe kan dit anders, Mevrouw, als men naast u zit!“ antwoordde Mijnheer Jansen goed-bedoelend.
Maar hoe goed hij het ook bedoelde — de gastvrouw was gedurende den verderen avond erg stil en afgetrokken, en Mijnheer Jansen werd nimmer meer te dineeren gevraagd.

Toen Wimpie uit school naar huis kwam, huilde-ie tinnen met tuiten.

„De juffrouw heeft mij een draai om mijn ooren gegeven, omdat ik de eenige van de klas was, die op een vraag van haar antwoorden kon!“ vertelde hij snikkend zijn moeder.

Wimpie's moeder was boos en ontdaan. „Ik zal eens met de juffrouw gaan spreken,“ zei ze. „Wat vroeg zij je?“
„Wie haar stuk gum in haar inktpot gestopt had!“

„Waarom gaf je je plaats aan die dame?“ vroeg de eene heer-aan-de-lus aan den anderen heer-aan-de-lus; „ze is niet aardig, niet mooi noch beleefd...“

„St!“ fluisterde de ander terug, „het is mijn vrouw!“

Beschonken student (tot kapelmeester): „Speel je ook op ver: oek?“

Kapelmeester: „Jawel, m'nheer.“

Beschonken student: „Wacht dan met spelen, tot ik je erom vraag.“

A: „Lieve hemel, ik heb mijn portefeuille onder mijn kussen laten liggen.“

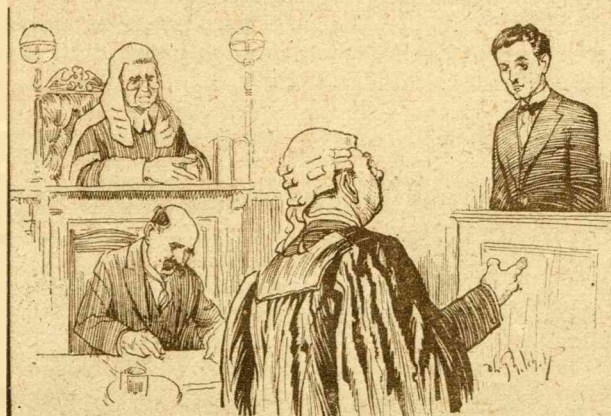
B: „Nou, je dienstbode is toch eerlijk?“

A: „Dat is het juist — zij zal ze aan mijn vrouw geven.“

Zij (terwijl zij haar verloofde uitlaat): „Mijn engel!“

Hij: „Mijn schat!“

Vader (die boven aan de trap staat): „Mijn gasrekening!“

Raadshcer: „Als ik U goed begrijp, was uw huwelijk een oorlogshuwelijk?“

De echtgenoot die scheider wil: „Dat was het, en wij hebben gedurende dien tijd heelemaal geen vrede gehad.“

VOOR IEDEREEN

Allerlei Wetenswaardigs.

WAAROM ONS HAAR GRIJS WORDT.

Ons haar wordt grijs, omdat lucht in de haarschacht dringt, gepaard gaande met gebrek aan kleurstof. Het eerste is het geval bij plaatselijk grijs worden, het laatste bij 't grijs worden tengevolge van toenemenden ouderdom. Diëetkuren in het voorjaar en voetreizen in den zomer hebben een verlangzamenden invloed op het grijs worden. Overigens staat de wetenschap nog machteloos tegen deze voor velen — echter ten onrechte — zoo onaangename kwaal.

HET GALGEMAAL.

Zoals onze lezers weten is het een oud gebruik, om aan terdoodveroordeelden op den laatsten dag van hun leven een naar hun eigen keus bereide maaltijd toe te staan. Dit voorrecht wordt ook thans nog gehandhaaft, zij het dan ook in meer moderne opvatting. Zoo krijgen de fransche misdadigers vóór het doodvonnis voltrokken wordt, een glaasje cognac en een sigaret, terwijl de ter dood veroordeelden in New Jersey (Amerika) voor zij naar den electrischen stoel gevoerd worden in hun cel op een stukje muziek ont-haald worden. In New York echter is men nóg moderner: daar heeft men thans besloten de ter dood veroordeelden de laatste uren voor de exécutie een bioscoopvoorstelling te doen bijwonen.

ANDERE TIJDEN — ANDERE ZEDEN.

Het is zeker interessant thans, nu de chirurgie dank zij haar vele en mooie prestaties, alom gehuldigd wordt en haar beoefenaren minstens op één lijn gesteld worden met die der niet - operatieve geneeskunst, eens e aan te herinneren, dat er een tijd geweest is, dat de chirurgijn door een heel anderen bril bekeken werd. Zoo waagden in 1660 de fransche chirurgijnen het, altoos in een hoek geduwd door de geneeskundigen, aan het Parlement te vragen of zij ook toga en baret mochten dragen, evenals de gewone dokters.

Het verzet der geneeskundige faculteit tegen deze brutaliteit was hevig. De universiteit van Parijs kwam de faculteit te hulp en protesteerde „in naam van de eer der lèt-teren tegen de profanatie van het geheiligde costume door simpele handwerkslieden.“

„Simpele handwerkslieden“. — Ja! Maar thans vereert men yelen van die handwerkslieden als „het grootste genie“ der wereld.

DE DOKTER EN ZIJN BETALING.

Wij, Europeanen, zijn natuurlijk gewend de moeite en tijd, die een dokter besteedt om ons beter te maken, te betalen. Onbeschaafde volkeren denken er echter vaak anders over. Zij beschouwen zichzelf, als zij door een dokter behandeld worden, als „proefkonijn“ en meenen daarom zelf recht op een belooning te hebben. Zoo verhaalt de heer Levy Bruhl ergens een vermakelijk voorbeeld van deze meening. „Een ervaring van vier jaar geleden onder de bewoners der Fidsji-eilanden,“ aldus vertelt hij, „heeft me geleerd, dat als een zieke medicijnen van me had gekregen, hij mij ook verplicht rekende hem te voeden, en omdat ik hem voedsel gaf, eischte hij toen ook kleeven van mij. Toen hij ook die gekregen had, meende hij, dat hij nu alles van mij vragen kon wat hij wilde, en dat hij mij mocht verwenschen, als ik niet aan zijn onredelijke eischen voldeed.“

OVER HET WOORDMERK „ODOL“.

Een „woordmerk“ is in 't algemeen voor den handel van zéér groot belang; een bewijs hiervan zijn de vele processen, die groote industrieele ondernemingen steeds voeren, zoodra zij bemerkten, dat er van hun handelsmerk en de daaraan verbonden rechten, misbruik wordt gemaakt.

Een woordmerk, dat al heel erg misbruikt wordt, is „Odol“ (het bekende mondwater en tandpasta), dat het eigendom is van de Lingner-Werke A.G. te Dresden en dat reeds langer dan 25 jaren hier in Nederland door deze firma voor den verkoop harer artikelen gebezigd wordt.

De groote populariteit van het Odol heeft als gevolg gehad, dat de Lingner-Werke gedwongen waren, gedurende de laatste 10 jaren met verscheidene firma's te procederen.

De beslissingen van het Hooge Gerechtshof te Amsterdam en van dat te den Haag stemden allen overeen en eerst voor korten tijd, werd de laatste strijd over het woordmerk „Odol“, ten gunste van de Lingner-Werke beslecht, welke nu dus de eenige firma is, welke Odolmondwater en Odoltandpasta in Holland magfabriceeren en in den handel brengen.

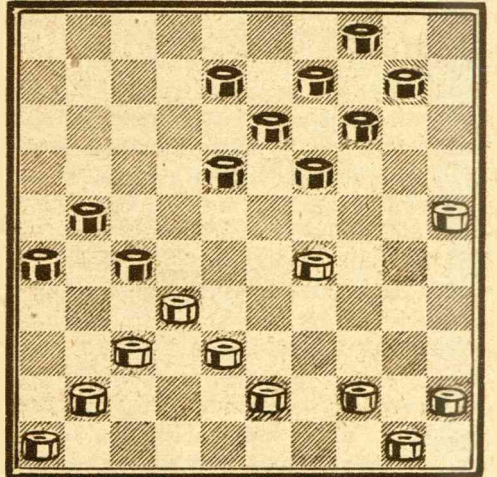
PROBLEEM No. 16.

Auteur: Marcel Bonnard, Lyon.

Stand wit: 25, 29, 32, 37, 38, 41, 43, 44, 45, 46 en 50.
Stand zwart: 4, 8—10, 13, 14, 18, 19, 21, 26 en 27.

Wit speelt en wint!

Zwart: 11.

Wit: 11.

OPLOSSING PROBLEEM No. 15.

Wit wint als volgt:

24—20, 26—21, 27—21, 30—24, 28 x 6, 42 x 4!

Zwart steeds gedwongen.

Een mooie gedachte.

EEN TOONBEELD.

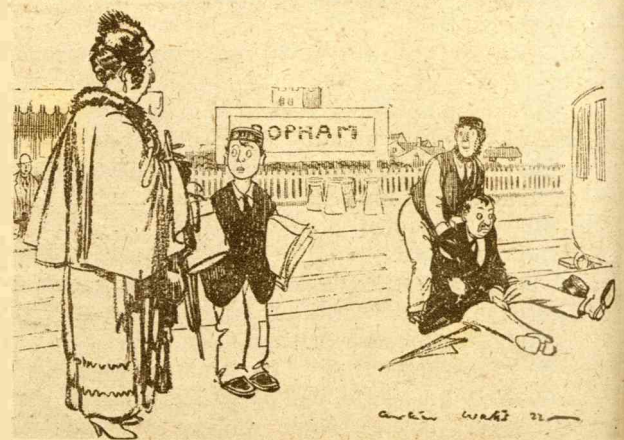
Wij moeten ons een of anderen voortreffelijken man uitkiezen en ons dien telkens voor oogen stellen, om te leven alsof hij ons gadesloeg en alles te doen, alsof hij het zag. Waarlijk heel wat kwaad wordt voorkomen, als hij die het plegen zou een getuige bij zich zag. Daarom moet onze ziel iemand hebben dien zij vereert en ter wille van wien zij haar binnenste rein bewaart. Gelukkig hij, die niet slechts door zijn tegenwoordigheid maar ook reeds door zijn gedachtenis anderen beter maakt. Maar gelukkig ook wie iemand alzo vereeren kan, dat hij door aan hem te denken zichzelf bestuurt en beheerscht: wie alzo vereeren kan, zal spoedig zelf vereereenswaardig zijn

Seneca.

VREUGDE IN 'T LEVEN.

Het leven moet weder vreugdevol zijn. De lust van het hart is ook het licht der oogen. Geen schouwspel wordt duurzaam gewaardeerd en bemind, dan wat overvloedig van blijden, menschelijken arbeid: waar de weide zacht gespreid, de tuin schoon, de boomgaard zwellend en de huiselijke haard rein, zoet en gezellig is, vol klank van stemmen en gekout. Geen lucht verkwikt, die zwijgend is; eerst dan wordt alles liefelijk, als velerlei stroomen van geluid de ruimte vullen: gekweel van vogels, gegons van insecten, diepe woordklanken van menschen, en gelispel of gesnap van kinderen. Voorts, wanneer eens de kunst van te leeren zal zijn aangeleerd, zal men tevens gaan zien, dat alle liefelijke zaken noodige zaken zijn; de wilde bloem, ter zijde van den weg doet op haar beurt evenveel nut, als het graanveld, en de vrije vogels en dieren uit het woud staan in dit opzicht gelijk met de grazende runderen: en dat wel, omdat de mensch niet enkel leeft van brood, maar ook van het manna der woestijn, van elk wonderbaar en onuitsprekelijk werk van God.

John Ruskin.

Oude dame: „Wilde die arme man den trein nog hebben?“
Aco: „Hij had hem, mevrouw, maar hij liet hem weer los.“